

1898

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

1
B
50

π.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

« Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν »

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΤΟΜΟΣ 5^{ος}

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς		Σελίς
Ἀγγελία (ἡ) τῆς Βιβλιοθήκης	150	Ἀθλητής (ὁ)	3
ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :		Αἶνιγμα (τὸ) τοῦ κυρ Στάθου	398
Ἀγάπη (ἡ) τοῦ Βιβλίου	211	ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ 15, 23 31, 39, 47,	
Ἀγῶνες	179	54, 63, 71, 79 87, 95, 102,	
Ἀλφόνσος ὁ ΙΓ'	139	111, 119, 127, 135, 143, 150	
Ἀνοιξι καὶ Ἐκδρομαί	99	166, 175, 182, 191, 199, 207,	
Ἀξία (ἡ) τοῦ Χρόνου	6	215, 223, 231, 238, 247, 255,	
Ἀπὸ τὸ Ἱπποδρόμιον	267	263, 270, 278, 687, 295, 303,	
Ἀρχαῖος (ὁ) Μαθητής 363, 371, 380, 387.	395	310, 318, 326, 335, 343, 358,	
Ἄσμα (τὸ) τῆς Ἀηδόνος	147	367, 375, 382, 391, 399, 407, 415, 430	
Διὰ τὰ ὄφρανά μας	195	Ἀντίζηλος (ὁ γελιογραφία)	285
Διὰ τὰ πτωχὰ παιδία	20	Ἀπαντήσεις (αἱ) εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀνανία	426
Διονύσιος Σολωμός (μετ' εἰκόνας)	124	Ἀπάτη ἀντ' ἀπάτης	259
Διπλῇ Μεγαλειότητι	75	Ἀπλότης (ἡ) τῆς γλώσσης	150
Ἐθνικός (ὁ) Εὐεργέτης	275	Ἀπὸ ἑν Δεύκωμα Μικρῶν Μ στικῶν	246
Ἐκπλήξεις	403	Ἀποτέλεσμα (τὸ) καὶ τὸ δίδαγμα τῆς Ψηφοφορίας . .	374
Ἑλλήν (ὁ) Μαθητής	162	ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Ἐξετάσεις (αἱ)	219	Διαγωνισμοῦ 53ου (Δύσεων)	134
Ἐπιστήμη (ἡ)	291	» 54ου (Δύσεων)	318
Ἐπιστολὴ (ἡ) τοῦ Πολυτίου	299	» 55ου (Δύσεων)	427
Ἐπιστρέφεται	35	» 56ου (Διηγήματος)	412, 420
« Ἐφῶς Ἀστήρ »	83	Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς (μετὰ 3	
Θεατρον (τὸ)	227	βραβευμένων εἰκόνων)	108
Θερινὴ Ζωή	187	» » Καλλιγραφίας (μετὰ 2	
Θλιβερά Ἀπέκρως	51	» » πανομοιότυπων)	296
Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσίς	132	» » Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερ-	
Κόκκινα (τὰ) Αὐγά	106	μανικοῦ	198
Λευκὸν (τὸ) χρῶμα	27	» » Ποιητικοῦ	85
Μέγας (ὁ) Γερων	171	» » Ραπτικῆς	70, 78
Μία ἑκατονταετηρίς	115	Ἀσπροι (οἱ) μενεξέδες	54
Μία ἐκδίκησις	324	Βουλγαρικὴ (ἡ) Διάπλασις (ἐπιστολὴ συνδρο-	
Μικρὸς (ὁ) Πολίτης	235	μη τοῦ)	206
Μπόγιας (ὁ) τῶν Σκυλιῶν	315	Γιαγὰ (ἡ)	3
Μπράμ-Μπρούμ !	411	Γλωσσολύτης	405, 497
Νηστεία καὶ Προσευχὴ	67	Δήλωσις	412
Παιδικὴ Ἀνάμνησις	307	ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
Παραθερίζοντες (οἱ)	259	Διαγωνισμοῦ 54ου (Δύσεων)	10
« Πρὸς ὁ Νικίου » (μετ' εἰκόνας)	339	Διαγωνισμοῦ 55ου (Δύσεων)	142
Προσωπίδες καὶ Ψευδώνυμα	60	Διαγωνισμοῦ 56ου (Σύνθεσις διηγήμα-	
Σύννεφα	331	τος, μετὰ ἑξ εἰκόνων)	237
Τιμολέων Φιλήμων	91	Διαγωνισμοῦ 57ου (Δύσεων)	295
« Φάσουλι ἐστὶ Φασούλι »	254	Διὰ τὰ Πτωχὰ Παιδία (ἔρανος τῶν Συνδρομητῶν) . .	22
Φοιτητής	283	Διατὶ ἀγαπῶ τὸν Βάτραχον	131
Ψευδοαριστοκρατία	43	Διαφορὰ οἰκονομίας καὶ φιλαργυρίας	131
Ψυχικὸν (τὸ) Φαρμακεῖον	203	Δύο (οἱ) Δερβίσαι	270
ῶραι χειμῶνος	422		

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι δραχ. 7. — Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

**Ἐκάστος τόμος (ἓν ἔτος) τῆς Β' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
τιμᾶται ἄδευτος φρ. 7. — Χρυσόδευτος φρ. 10**

[Ἡ Β' περίοδος ἤρχισε τῷ 1894].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 3 καὶ 10 Ἰανουαρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 4—2

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ΚΕΡΓΑΙΛΑΝΗ Η ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

Οὐδεὶς βεβαίως θὰ πιστεύσῃ τὴν διήγησιν ταύτην, τὴν ἐπιγραφομένην: Ἡ Σφίγξ τῶν Παγῶν. Ἀδιάφορον! Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τὸ δημόσιον, καὶ ἕκαστος πλέον εἶνε ἐλεύθερος νὰ πιστεύσῃ ἢ νὰ μὴ πιστεύσῃ.

Δύσκολον θὰ ἦτο νὰ φαντασθῇ τις καταλληλότερον τόπον, διὰ τὴν ἑναρξιν τῶν θαυμασίων καὶ τρομερῶν μου περιπετειῶν, ἀπὸ τὰς Νήσους τῆς Ἀπελπισίας ὅπως τὰς ὠνόμασε τῷ 1779 ὁ πλοίαρχος Κούκ. Λοιπόν, μεθ' ὅσα εἶδα κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν μου τῷ 1839, δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, ὅτι ταῖς ἀρμόζει τελείως ἡ θλιβερὰ ὀνομασία τοῦ διασῆμου Ἀγγλου θαλασσοπόρου: Νῆσοι τῆς Ἀπελπισίας* αὐτὸ τὰ λέγει ὅλα.

Γνωρίζω ἐντούτοις, ὅτι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο τῶν νήσων, τὸ κεῖμενον εἰς τὴν 49ην μοῖραν καὶ 54' νοτίου πλάτους καὶ εἰς τὴν 69 καὶ 6' ἀνατολικοῦ μήκους, εἰς τὰς Γεωγραφίας ὀνομάζεται κοινῶς μ' ἓν ὄνομα «Κεργαιλάνη» (ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ γάλλου βαρῶνου Κεργαιλάν, ὁ ὁποῖος πρῶτος τὰς ἐσημείωσε πρὸς τὰ νότια τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.) Ἀλλ' ἐγὼ ἐπιμένω: Νῆσοι τῆς Ἀπελπισίας εἶνε τὸ μόνον κατάλληλον ὄνομα διὰ τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν τριακοσίων τούτων νήσων ἢ νησιδρίων, τῶν ἐσπαρμένων ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς καὶ ἀπελπιστικῆς

ἐρημίας τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸν ὁποῖον συνταράσσουν σχεδὸν διαρκῶς αἱ μεγάλαι τρικυμῖαι τοῦ Νότου.

Αἱ Νῆσοι τῆς Ἀπελπισίας, — ποῖος ὁ δὲ το ἐπίστευε! — κατοικοῦνται καὶ μάλιστα τὴν 2 Αὐγούστου 1839, ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν, χάρις εἰς τὴν ἐν Κρίστμας Ἀρβουρ παρυσίαν μου, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὀλίγων Εὐρωπαίων καὶ Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὸν πυρῆνα τοῦ κεργαιλανικοῦ πληθυσμοῦ, ἡξήθη κατὰ μίαν μονάδα. Ἀλλὰ περατώσας τὰς γεωλογικὰς μελέτας, διὰ τὰς ὁποίας εἶχα μεταβῇ, ἡτοιμαζόμενην τώρα, καὶ

μάλιστα δὲν ἐδῶκα τὴν ὥραν, νὰ φύγω.

Τὸ Κρίσμας Ἀρβουρ εἶνε λιμὴν ἐπὶ τῆς σημαντικωτέρας τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους, — λιμὴν φυσικὸς, προφυλαγμένος, ἀσφαλέςτατος. Ἄλλως τε ἡ Κεργαιλάνη ἔχει πληθὺς τοιούτων λιμῶν ἢ ὁρμῶν, διότι αἱ ἀκταὶ τῶν νήσων εἶνε εἰς ἄκρον πολυσχιδεῖς. Τὸ ἔδαφος τοῦ ἀρχιπελάγους, ἡραιοστειογενές, ὅπως λέγουσι οἱ γεωλόγοι, ἀποτελεῖται ἀπὸ κουάρκιον καὶ ἀπὸ ἑνα ἄλλον λίθον ὑποκύανον. Τὸ θέρος καλύπτεται ἀπὸ βρύα πρασινοκίτρινα καὶ ἀπὸ λειχήνας τεφροειδεῖς. Ἡ βλάστησις ἐν γένει εἶνε μηδαμινή.

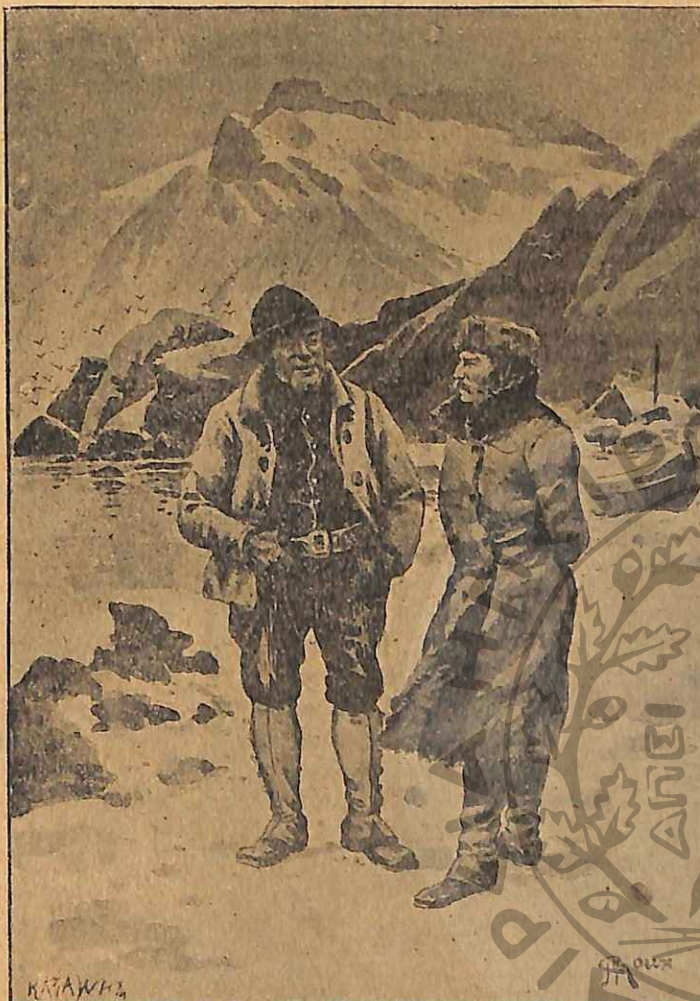
Ἀξιοσημείωτον εἶνε μόνον ἓν εἶδος κράμβης, τὸ ὁποῖον θάλλει ἐκεῖ, μεγεῦσιν δριμεῖαν καὶ ἰδιάζουσαν. Παρόμοιον λαχανικὸν εἰς μάτην θὰ ἐξήτει τις εἰς ἄλλην χώραν.

Ἐν εἶδος θαλασσίων πτηνῶν ἀφθονεῖ εἰς τὴν Κεργαιλάνην: εἶνε ὁ ἀπτηνὸς δούτης ἢ λιπαρόχην, πτηνὸν βαρὺ, χονδροειδές καὶ λευκοκίτρινον, ἡλιθιώτατον. Ἐκτός τούτου, τὸ ζωικὸν βασίλειον ἀντιπροσωπεύεται ἐκεῖ ὑπὸ πολυπληθῶν φωκῶν, θαλασσίων μύσων καὶ θαλασσίων ἐλεφάντων (εἶδη φώκης καὶ ταῦτα.) Ἡ θήρα ἢ ἡ ἀλιεῖα τῶν ἀμφιβίων τούτων εἶνε ἀρκετὰ ἐπικερδής, τρέφει δὲ μικρὸν τι ἐμπόριον καὶ προσελκύει πλοῖα τινα μέχρι τοῦ ἀρχιπελάγους.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῶ ἐπεριπάτουσιν εἰς τὴν παραλίαν, μ' ἐπλησίασεν ὁ ξενοδόχος μου καὶ μοι εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι δὲν βλέπετε τὴν ὥραν νὰ μας φύγετε. Ἡ μήπως σφάλω;

Ἦτο ὑψηλὸς καὶ χονδρὸς Ἀμερικανός, ἐγκατεστημένος ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἐτῶν εἰς τὸ Κρίσμας Ἀρβουρ, ὅπου καὶ διετήρει τὸ μοναδικὸν ξε-

* Ἐνῶ ἐδῶ, εἰς τὰς Νήσους τῆς Ἀπελπισίας, ποτὲ δὲν μου ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ πελπισθῶ. (Σελ. 2, στηλ. β'.)

νοδοχείον καὶ παντοπωλεῖον τοῦ λιμένος.

— Θὰ σας ἀπαντοῦσα ὅτι δὲν σφάλ-
λετε, κύριε Ἀτκινς, ἂν δὲν ἐφοβούμην
μήπως σας προσβάλῃ ἡ ἀπάντησίς μου.

— Νὰ με προσβάλῃ; Θεὸς φυλάξοι!
εἶπεν ὁ ἀγαθὸς Ξενοδόχος γελῶν. Ἐγὼ
εἶμαι συνηθισμένος νὰ δέχωμαι τέτοιες
ἀπαντήσεις, ὅπως ὁ βράχος τὰ κύματα!

— Καὶ νὰντέχετε ὅπως ὁ βράχος;

— Ἐννοεῖται, κύριε Ζώρλιγκ! Ἀπὸ
τὴν ἡμέραν ποῦ ἐφθάσατε εἰς τὸ Κρί-
στμας-Ἀρβουρ καὶ κατελύσατε εἰς τὸ
Ξενοδοχεῖον τοῦ ὑποθαλασσίου Φενιμό-
ρου Ἀτκινς, ἐγὼ τὸ εἶπα: «Ἄν ὄχι σὲ
ὀκτώ, ἀλλὰ σὲ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Ξέ-
νος μου θὰ βαρεθῇ καὶ θὰ μετανοήσῃ
ποῦ ἦλθεν εἰς τὴν Κεργκαϊλάνην.

— Ὅχι, κύριε Ἀτκινς, ἐγὼ δὲν με-
τανοῶ ποτὲ δι' ὅ,τι κάμνω.

— Καλὸ ἰδίωμα αὐτό, κύριε Ζώρ-
λιγκ!

— Ἐπειτα, ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ
ἰδῶ καὶ νὰ σπουδάσω. Περιηγήθην λοι-
πὸν τὸ Ἀρχιπέλαγος καὶ τὸ ἐσπούδασα.
Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα αὐτό. Ἀφί-
νω δὰ τὴν λαμπρὰν περιποίησιν, ποῦ ἔ-
λαβα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖόν σας, διὰ τὴν
ὁποίαν θὰ σας εἶμαι πάντοτε εὐγνώμων.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶνε δύο μῆνες
τώρα, ἀφότου τοῦ χιλιαδὸν τρικάρτον
«Πέννας» μ' ἔφερε καὶ μ' ἀφῆκεν εἰς
τὸ Κρίστμας-Ἀρβουρ, ἐν μέσῳ χειμῶν.

— Καὶ δὲν βλέπετε τὴν ὥραν νὰ
γυρίσετε εἰς τὴν πατρίδα σας, δηλαδὴ
εἰς τὴν πατρίδα μας, κύριε Ζώρλιγκ!
νὰ φθάσετε εἰς τὸ Κοννεκτικουτὸν καὶ νὰ
ξαναἰδῆτε τὴν Πρόνοιαν, τὴν πρωτεύου-
σάν μας. ἔ; διέκοψε θριαμβευτικῶς ὁ
Ξενοδόχος.

— Βεβαίωτατα, κύριε Ἀτκινς! Εἶνε
τρία χρόνια τώρα, ποῦ πλανῶμαι ἐδῶ κ'
ἐκεῖ. Πρέπει νὰ σταματήσω τέλος πάν-
των καὶ νὰ ριζοβολήσω κάπου.

— Ἐ, ἠπίντησεν ὁ Ἀμερικανός,
κλειὼν τὸν ἑνα ὀφθαλμόν· ἅμα ριζοβο-
λήσῃ κανεῖς, ὕστερα ξεπετᾷ καὶ βλα-
στούς.

— Ἀλήθεια, κύριε Ἀτκινς. Ἄλλ'
ὅπως δῆποτε, ἐπειδὴ δὲν ἔτυχε νὰ νυμ-
φευθῶ, φαίνεται ὅτι τὸ γενεαλογικόν μας
δένδρον θὰ σταματήσῃ εἰς ἐμέ. Σαράντα
χρόνων ἄρθρωπος τώρα, δὲν θὰ κάμω
βέβαια τὴν τρέλλαν νὰ πανδρευθῶ εἰς
τὰ γεράματα, διὰ νὰ ξεπετάξω βλαστούς.
Τί καλὰ σεῖς, ποῦ ἐπρολάβατε!

— Ὁμολογῶ, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι εἰς
αὐτὸ τὸ κεφάλαιον δὲν εἶμαι καθόλου
δυσανεστημένος. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν
ἀποκατεστημένος καὶ ὑπανδρευμένος εἰς
τὸ Κρίστμας-Ἀρβουρ, ἀπέκτησα δέκα
παιδιά, καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πλέον
πᾶσα ἐγγόνια θάποκτῇσιν ἀργότερα!

— Καὶ δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ ἐπιστρέ-
ψετε ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Εἰς τὴν Βαλτιμόρην; Καὶ νὰ

κάμω τί; Πτώχεια ἐκεῖ καὶ δυστυχία.
Ἐνῶ ἐδῶ, εἰς τὰς Νήσους τῆς Ἀπελ-
πισίας, ποτὲ δέν μου ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ
πελπισθῶ. Δόξα σοι ὁ Θεός, καλὰ ἐξή-
σαμεν ἕως τώρα καὶ καλὰ θὰ ζήσωμεν
εἰς τὸ μέλλον.

Εἶπε δίκαιον νὰ ἐκφράζεται οὕτως ὁ
ἀγαθὸς Ἀμερικανός. Εἶχεν ἐγκλιματι-
σθῇ εἰς τὴν Κεργκαϊλάνην, καὶ ἔζη ἐκεῖ
μὲ ὅσῃν εὐκολίαν καὶ οἱ ἀπτηνοδύται
τῆς. Ἡ σύζυγός του ἦτο καλὴ καὶ τὰ
παιδιά του εὖρωστα καὶ ὑγιέστατα. Ἡ
δουλειὰς ἐπιγίγαντο λαμπρά, τὸ Ξενοδο-
χεῖόν του εἶχε σχεδὸν πάντοτε κόσμον, καὶ
ἀπὸ τὰς προμηθείας, τὰς ὁποίας ἔκαμνε
εἰς τὰ πλοῖα, ἐκέρδιζεν ἀρκετά. Ἦτο
τελος πάντων εὐτυχέστατος.

«Τελος πάντων, κύριε Ἀτκινς, τῷ
εἶπα, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποῦ
ἦλθα εἰς τὴν Κεργκαϊλάνην καὶ θὰ τὴν
ἐνθυμούμαι πάντοτε. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι
εἶνε πλέον καιρὸς καὶ νὰ φεύγω...

— Ὑπομονή, κύριε Ζώρλιγκ! Δὲν
πρέπει κανεὶς νὰ τὴν ἐπιθυμῇ πολὺ, ὥστε
νὰ τὴν ἐπισπεύδῃ τὴν στιγμήν τοῦ ἀπο-
χωρισμοῦ. Ἐπειτα μὴ λησμονῇτε ὅτι τὸ
καλοκαίρι δὲν θάρρησῃ. Μετὰ πέντε ἢ
ἕξ ἐβδομάδες...

— Ὡ, δὲν το πιστεύω τόσῳ γρήγο-
ρα! Ὁ Αὐγούστος ἐδῶ ἀντιστοιχεῖ μὲ
τὸν Φεβρουάριον τοῦ ἰδικοῦ μας ἡμι-
σφαίριου, τοῦ βορείου.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἀλλ' ὁ χειμὼν
μας ἦτο πολὺ ἥπιος ἐφέτος καὶ δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ διαρκέσῃ. Κάμετε ὀλίγην ὑπο-
μάνην, καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς θάρρῃσιν νὰ
μας ἔρχωνται τὰ πλοῖα. Πλησιάζει,
ξεύρετε, ἡ ἐποχὴ τῆς ἀλιείας.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σας καὶ ἐτοῦ Θεοῦ
ταῦτί, κύριε Ἀτκινς! Ὁ «Ἀλβρανός»
ἐκείνη ἡ γολέττα ποῦ μου εἶπατε.

— Τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνύ! μὲ διέ-
κοψεν ὁ Ξενοδόχος. Ἐξοχος ναυτικός,
μολοντί Ἀγγλος, — καλοῖ, βλέπετε, ὁ
πάρχουν παντοῦ! — καὶ πάντοτε ἀπὸ ἐ-
μένα φωνίζει!

— Πότε λογαριάζετε λοιπὸν ὅτι θὰ
φθάσῃ ὁ «Ἀλβρανός»;

— Σὲ ὀκτὼ ἡμέρες θὰ εἶνε ἐδῶ.
Εἰδεμὴ, θὰ πῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον
πλοίαρχος Λάν Γκνύ καὶ διὰ νὰ μὴν ὑ-
πάρχῃ πλέον πλοίαρχος Λάν Γκνύ, θὰ
πῇ ὅτι ὁ «Ἀλβρανός» ἐβούλιαξε με-
ταξὺ Κεργκαϊλάνης καὶ Εὐέλπιδος Ἀ-
κρωτηρίου!

Καὶ μ' ἔρχον χειρονομίαν, δηλοῦσαν
ὅτι τοιοῦτον δυστύχημα θὰ ἦτο ὅλως διό-
λου ἀπίθανον, ὁ κύριος Φενιμόρος Ἀτ-
κινς ἀπεσφόρη.

Ἀνυπόμονος νὰ φύγω, ἤλπιζα καὶ ἐγὼ
ὅτι αἱ προρρήσεις τοῦ Ξενοδόχου μου θὰ
ἐπληθύνουν ἢ ληπτὰς δηλαδὴ ὅτι ὁ σχε-
τικὸς ἥπιος χειμὼν τοῦ ἔτους ἐκείνου
θὰ ἡγγίξεν εἰς τὸ τέρας του, καὶ ὅτι μὲ

τὸ καλοκαίρι μαζὶ θὰ ἐπανήρχοντο γρή-

γορα τὰ πλοῖα, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ φύγω.

Διαρκούντος τοῦ χειμῶνος, ἐννοεῖται
ὅτι οὐδὲν πλοῖον ὑπῆρχεν οὔτε εἰς τὸ
Κρίστμας-Ἀρβουρ, οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους
λιμένας τοῦ ἀρχιπελάγους. Τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην ἀκόμη τὰ ἀτμόπλοια ἦσαν σπά-
νια. Ὡς πρὸς τὰ ἱστοφόρα, φοβούμενα
μήπως ἀποκλεισθῶσιν ἐν μέσῳ τῶν πά-
γων, ἐσπεύδον ἐγκαίρως πρὸς τοὺς λι-
μένας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς μέχρι τῆς
Χιλῆς, ἢ πρὸς τοὺς λιμένας τῆς Ἀ-
φρικῆς, μέχρι τοῦ Εὐέλπιδος Ἀκρωτη-
ρίου. Λέμβοι τινὲς φορτηγοῖ, ἄλλαι μὲν
ἐσφηνωμέναι ἐντὸς τῆς παγωμένης θα-
λάσσης, ἄλλαι δ' ἐρριμέναι ἐπὶ τῆς ἀ-
κτῆς, ἦσαν τὰ μόνα σκάφη, τὰ ὁποῖα
ἐβλέπα εἰς ὅλον τὸ Κρίστμας!

Ὁ ἐνθουσιώδης Ξενοδόχος δὲν ἔπαυε
νὰ μου ἐκθειάζει ὅ,τι ὅλας τὰς ἐποψείας
τὸν «Ἀλβρανόν», τὸν ὁποῖον μὲ τόσῃν
ἀνυπομονῇαν περιέμενα, διὰ νὰ φήσω
τέλος πάντων τὰς Νήσους τῆς Ἀπελ-
πισίας.

«Δὲν θὰ ἡμορούσατε νὰ ἐπιτύχετε καλ-
λίτερον πλοῖον, μοῦ ἔλεγε νύκτα καὶ ἡ-
μέραν. Πάρετε ὅλους τοὺς πλοίαρχους
τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ πέρα-πέρα δὲν
θὰ εὐρήτε κανένα ποῦ νὰ εἰμφορῇ νὰ
συγκριθῇ πρὸς τὸν φίλον μου Λάν Γκνύ,
οὔτε κατὰ τὸ θάρρος, οὔτε κατὰ τὴν ἐμ-
πειρίαν. Ἄν ἦτο μόνον λιγάκι πλέον
ὁμιλητικὸς, πλέον κοινωνικὸς, ὦ, τότε
θὰ ἦτο τέλειος!»

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ Ἀτκινς,
ὁ «Ἀλβρανός» θὰ ἔμενεν εἰς τὸν λι-
μένα τοῦ Κρίστμας ἕξ ἢ ἑπτὰ ἡμέρας,
καὶ κατόπιν θὰ πέπλεε πρὸς τὴν νῆσον
Τρέσταν-Δακούαν, μὲ φορτίον χαλκοῦ
καὶ κασιτέρου.

Εἶχα σκοπὸν νὰ διέλθω ὀλίγας ἐβδο-
μάδας εἰς τὴν νῆσον Τρέσταν-Δακούαν.
Ἐκεῖθεν πλέον ἐλογάριαζα νὰναχωρήσω
διὰ τὸ Κοννεκτικουτὸν.

Φόβον μὴ μείνω διὰ παντός εἰς τὰς Νή-
σους τῆς Ἀπελπισίας δὲν εἶχα. Κατ' ἔτος
τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκόμη ἐπεσκέπτοντο
τὴν Κεργκαϊλάνην τοὺλάχιστον πεντακό-
σια πλοῖα. Τὰ εἴλκυεν ἐκεῖ, ὡς εἶπον,
ἡ ἀλιεία τῶν κητοειδῶν, περὶ τοῦ ἐπικερ-
δοῦς τῆς ὁποίας δύναται τις νὰ κρίνῃ
ἐκ τούτου μόνου τοῦ παραδείγματος: εἰς
καὶ μόνος θαλάσσιος ἐλέφας παρέχει ἑνα
ὀλόκληρον τένον ἐλαίου. Σήμερον ὅμως τὸ
ἀρχιπέλαγος ἐπισκέπτονται μόνις δώδεκα
πλοῖα κατ' ἔτος δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ
προτέρα ἀφθονία ὁ ἀριθμὸς τῶν κητο-
ειδῶν, ὡς ἐκ τῆς ἀπηνούς καταδιώξεως,
ἡλαττώθη σημαντικῶς.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνυπομονή μου ἡν-
ξανε ἡμέρα τῇ ἡμέρα.
— Ἐ, ὁ «Ἀλβρανός»; ἐρωτοῦσα
καὶ ἐξαναρωτοῦσα τὸν κύριον Ἀτκινς.

— Ὁ «Ἀλβρανός», ἀγαπητέ μου
κύριε Ζώρλιγκ, θὰ φθάσῃ σήμερα χωρὶς
ἄλλο, μοὶ ἀπεκρίνετο χωρὶς κανένα δι-

σταγμὸν. Καὶ ἂν δὲν φθάσῃ σήμερα, θὰ
φθάσῃ αὔριο. Πάντα θὰ φθάσῃ μιὰ μέρα,
νὰ εἰσθε βέβαιος.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ο «ΑΛΒΡΑΝΟΣ»

Χωρητικότης τριακοσίων τόνων — δύο
ἱστοί, ἐννέα ἱστία, — ταχύτης ἀπαρά-
μιλλας, — κατασκευή λαμπρά, — στε-
ρεώτης μοναδική, — περιδλήματα χαλκᾶ,
— εἰς πλοίαρχος, εἰς ὑποπλοίαρχος, εἰς
ναύκληρος, εἰς μάγειρος καὶ ὀκτὼ ναῦ-
ται, (πλήρωμα ἐκ δώδεκα ἀνδρῶν, ἐπαρ-
κέστατον διὰ τοὺς χειρισμούς,) — ἰδοὺ ὁ
«Ἀλβρανός», ἡ γολέττα, ἡ ἀναμε-
νομένη εἰς τὸ
Κρίστμας-Ἀρ-
βουρ, τοὺλάχισ-
τον κατὰ τὰς
πληροφορίας τοῦ
κυρίου Ἀτκινς.

Ὁ πλοίαρχος
Λάν Γκνύ, ἐκ
Λιβερπούλης, ἦ-
το κατὰ τὰ τρία
πέμπτα ἰδιοκτή-
της τοῦ «Ἀλ-
βρανός», τὸν
ὁποῖον ἐκυβέρνηα
πρὸ ἕξ περίπου
ἐτῶν. Μετέφε-
ρεν ἐμπορεύμα-
τα ἀπὸ τὰς νο-
τίους θαλάσσας
τῆς Ἀφρικῆς
καὶ τῆς Ἀμερι-
κῆς, μεταβαίνων
ἀπὸ νήσου εἰς
νήσον καὶ ἀπὸ
ἡπείρου εἰς ἡπείρον. Ἡ γολέττα του
εἶχε πλήρωμα δώδεκα μόνον ἀνδρῶν,
διὰ τὸν λόγον ὅτι ἦτο ἀπαιρημένη ἀπο-
κλειστικῶς εἰς τὸ ἐμπόριον. Δι' ἀλιείαν
ἀμφιβίων, θὰ ἦτο ἀνάγκη πολυαριθμοῦ
πληρώματος, μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτού-
μενα ἐργαλεῖα. Πρέπει νὰ προσθέσω
ὅτι, χάριν ἀσφαλείας, εἰς τὰς θαλάσσας
ἐκείνας τὰς ὀλίγον ἀσφαλτεῖς, ἕνεκα τῆς
πειρατίας, ἡ ὁποία ἡμᾶς τότε, ὁ
«Ἀλβρανός» ἦτο ὀπλισμένος διὰ τες-
σάρων τηλεβόλων τῶν δώδεκα, ἐκτὸς
τῶν μικροτέρων πυροβόλων, — τυφεκίων,
πιστολίων, караβινῶν, — μὲ τὰναγκαῖα
πολεμοφόδια.

Τὴν πρωίαν τῆς 7 Αὐγούστου, ἀρυ-
πνίσθη ἀποτόμως ὑπὸ τοῦ Ξενοδόχου
μου, ὁ ὁποῖος ἐγρονθοκόπει τὴν θύραν
μου, κραυγάζων:
«Κύριε Ζώρλιγκ! ἐξυπνήσατε;
— Καὶ μ' ἐρωτᾶτε, ὕστερ' ἀπὸ τόσον
ὄρυθον; Τί τρέχει;
— Ἐφάνη ἑνα πλοῖον... εἶνε μα-
κρὰ ἕξ μίλλια... ἔρχεται ἴσα εἰς τὸ
Κρίστμας!
— Ἐ, μήπως εἶνε ὁ «Ἀλβρανός»;

ἀνέκραξα, πετῶν τὰ κλινωσκεπάσματα.

— Αὐτὸ θὰ το μάθωμεν ἀργότερα,
κύριε Ζώρλιγκ! Ὅπως δῆποτε εἶνε τὸ
πρῶτον πλοῖον ποῦ μας ἐπισκέπτεται
φέτος, καὶ ἀξίζει νὰ τοῦ κάμωμεν καλὴν
ὑποδοχὴν.»

Ἐνεδύθη τάχιστα καὶ μετέβην πρὸς
συνάντησιν τοῦ Φενιμόρου Ἀτκινς, τὸν
ὁποῖον εὗρον εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ καιρὸς ἦτο αἰθριος, ἡ θάλασσα
γαληνιαία. Περὶ τοὺς εἰκοσιν ἐκ τῶν
κατοίκων τῆς νήσου, — ἀλιεῖς οἱ περισ-
σότεροι, — περιεστοίχιζον τὸν κύριον
Ἀτκινς, ὁ ὁποῖος ἀναμφιδόλως ἦτο τὸ
σημαντικώτερον ὑποκείμενον τοῦ ἀρχι-
πελάγους.

Ὁλοι ἐβλέπον τὸ
μακρόθεν ἐρχό-
μενον πλοῖον καὶ
συνεζήτουν τί νὰ
ἦτο. Ἡ πλειο-
ψηφία ἔλεγεν
ὅτι ἦτο ὁ «Ἀλ-
βρανός» ἀλλ'
ὑπῆρχον καὶ με-
ρικοί, οἱ ὁποῖοι
ἰσχυρίζοντο ὅτι
τὸ πλοῖον ἦτο
ἀμερικανικόν.

Ἐπιτέλους,
ὅταν ἐπλη-
σίασεν ἀρκε-
τά, ὥστε νὰ
διακρίνεται ἡ
σημαία του,
οἱ τελευταῖοι
ἠναγκάσθη-
σαν νὰ ὑπο-
χωρήσουν.

Ἡ σημαία τοῦ πλοῖου ἦτο ἀγγλική...
Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε ὁ «Ἀλβρανός»,
ἡ κανὼν ἄλλο πλοῖον ἀγγλικόν;
Νέα συζήτησις ἡγήθη περὶ τούτου.
Ἀλλὰ καὶ τώρα τὰ πράγματα ἐδικαίω-
σαν τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας καὶ
ἰδιαίτερως τοῦ φίλου μου Ἀτκινς.

Μετὰ δύο ὥρας, ὁ «Ἀλβρανός» —
αὐτός, αὐτότατος, — ἡγχυροβόλει με-
γαλοπρεπῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρμου τοῦ
Κρίστμας-Ἀρβουρ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΕΤΗ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

Ὅποιος ἀποκτᾷ δ' ὀππέρα
πλοῦτην, δόξα καὶ τιμὴ,
ἀποθνήσκει μιᾷν ἡμέρᾳ
καὶ τὰ χάνει 'ς τὴν στιγμήν.

Ὅποιος ὅμως κοπιᾷσιν
κι' ἀποκτᾷ τὴν ἀρετὴν,
καὶ τὸ χῶμ' ἂν τὸν σκεπᾷσιν
πάσι κτῆμά του εἴν' αὐτή.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΑΘΛΗΤΗΣ

Ἐνας ἀθλητὴς, περίφημος διὰ τὴν τε-
ραστίαν του δύναμιν, μόλις εἶχε τελει-
ώσῃ τὰ γυμνάσια, τὰ ὁποῖα ἐξετέλεσε
θριαμβευτικῶς ἐνώπιον χιλιάδων θεατῶν,
καὶ ἀπεσύρετο μὲ γουρλωμένα μάτια καὶ
μὲ ἀρρίζον στόμα — ἀπὸ τὸν ὑπερβολι-
κὸν κόπον. Ἐνας ξένος τὸν εἶδεν ἔτσι καὶ
εἶπε πρὸς τοὺς παρακαθημένους του:

— Ἄλλου εἶδους ταραχὴ αὐτὸς ὁ
ἄνθρωπος!

Ὁ ἀθλητὴς ἤκουσε τοὺς λόγους τού-
τους καὶ προσεβλήθη τόσον πολὺ, ὥστε
ἤρχισε νὰ ἐκστομίξῃ βαρυτάτας ὕβρεις
ἐναντίον τοῦ ξένου. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἄ-
τάραχος, ἠρκέσθη νὰπαντήσῃ ὡς ἑξῆς:
— Ὡ ἄφρον! βαστάξεις βάρος χι-
λίων ὀκτῶν μὲ τόσῃν εὐκολίαν, καὶ δὲν
εἴμπορεῖς νὰ ὑποφέρῃς ἑνα μόνον λόγον,
καὶ ἐν ᾧ μάλιστα ἐλέγχῃ χωρίς σκο-
πὸν νὰ σε προσβάλῃ;

(Ἐκ τῶν τοῦ Πέρσου ποιητοῦ ΣΑΑΔΗ)

Η ΓΙΑΓΙΑ

Ἡ γιαγιά εἶνε τόσον γρηᾷ! Γεμάτο
ζαρωματιές εἶνε τὸ πρόσωπό της, καὶ
τὰ μαλλιά της σκεπασμένα μὲ χιόνι· τὰ
μάτια της ὅμως λάμπουν σὰν δύο ἄστρα,
εἶνε μάλιστα πολὺ ωραιότερα καὶ ἀπ'
αὐτά, γιατί, ὅταν τα κυτᾷς, γύνουν
τόση καλοσύνη καὶ ἀγάπη! Καὶ ἔπειτα
ἔξεραι θαυμαστὰς ἱστορίας, καὶ φορεῖ ἑνα
φουστάνι μὲ κλαδιά ἀπὸ βαρὺ μετα-
ξωτό, ποῦ τρίζει. Ἡ γιαγιά ἔξεραι τόσα
πολλά, γιατί ἐξοῦσε πολὺν καιρὸν πρὶν
ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμμᾶ, καὶ
μπορεῖτε νὰ στηριχθῆτε ἄρῃα 'στὰ λό-
για της. Ἡ γιαγιά ἔχει ἑνα ψαλτήρι
μὲ βαρεῖα ἀσημένια θηλυκωτήρια καὶ
συχνά το διαβάξει· καὶ μέσ' 'στὰ φύλλα
του φυλάει ἑνα τριαντάφυλλο, πηττα-
κιωμένο καὶ κατάξερο· δὲν εἶνε βέβαια
τόσο ὠραῖο, ὅσο τὰ τριαντάφυλλα τὰ
φρέσκα, ποῦ ἔχει 'στὸ ἀνθοδοχεῖο της,
καὶ ἐν τούτοις ἀνθίζει 'στὰ χεῖλιν της
τὸ γλυκύτερον χαμόγελο καὶ τὰ μάτια
της μάλιστα γεμίζουν δάκρυα, κάθε ποῦ
θὰ το ἰδῇ. Καὶ γιατί λοιπὸν κυτᾷς
πάντα ἡ γιαγιά τόσο παρᾷξενά τὸ μαρα-
μένο τριαντάφυλλο 'στὸ παλὴ βιδίλι;
Ἐέρεις γιατί; Κύτταξε, ὅταν τὰ δάκρυα
τῆς γιαγιάς πέσουν ἐπάνω 'στὸ λουλου-
δι, γίνονται τὰ χρώματά του ζωηρότε-
ρα, φουσκώνει τὸ τριαντάφυλλο καὶ ὅλη
ἡ κάμαρα γεμίζει μυρωδιὰ· οἱ τοῖχοι
βουτοῦνε 'στὴ γῆ σὰν νέφος καὶ γύρω-
γύρω φαίνεται ἑνα δροσερὸ δάσος, ὅπου
ὁ ἥλιος χαμογελά μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά
καὶ ἡ γιαγιά — ὦ γιὰ κύτταξε, καλὲ —
εἶνε τότε πάλι πολὺ νέα, ἑνα γλυκὸ κο-
ριτσάκι μὲ ξανθὰ μαλλάκια, μὲ φρέσκα,
γεμάτα μάγουλα, ὠραῖο καὶ ἀξιαγάπητο!

ὦ ! κανένα τριαντάφυλλο δὲν εἶνε πειρὸς φρέσκο, ἀλλὰ τὰ μάτια, τὰ γλυκὰ καὶ τρυφερά ματάκια, τί παράξενο ! εἶνε πάντοτε τὰ ἴδια τῆς γιαιγιάς. Κοντά τῆς καθέται ἑνὸς ἀνδρός, νέος, δυνατός καὶ ὠραίος, τῆς προσφέρει τὸ τριαντάφυλλο καὶ αὐτὴ χαμογελά, — ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ γιαιγιά δὲν χαμογελά πειρὸς εἶναι. — "Ὅμως τὸ κάμνει καὶ τώρα. 'Αλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε μπροστά τῆς· περνοῦν ἀπ' ἐμπρός τῆς πολλὰς σκέψεις καὶ πολλὰς μορφές· τὸ τριαντάφυλλο μένει ξερό πάλι μὲς 'εἰς τὸ ψαλτήρι καὶ ἡ γιαιγιά — ἄχ ! καθέται πάλι ἐκεῖ ἡ γρηῃ καὶ κυττάζει τὸ ξερό τριαντάφυλλο 'εἰς τὸ βιβλίο.

Νά, τώρα πέθανε ἡ γιαιγιά. — 'Ε-κάθουσαν 'εἰς τὴν πολυθρόνα τῆς καὶ ἐδιηγούνταν μιὰ μακρυὰ, μακρυὰ καὶ ὠραία ἱστορία καὶ εἶπε : « Τώρα ἐτελείωσε καὶ εἰμαι πολὺ κουρασμένη, ἀσπαστέ με τώρα μιὰ στάλα νὰ κοιμηθῶ ! » Καὶ ἔγειρε τότε τὸ κεφάλι τῆς πίσω 'εἰς τὴν πολυθρόνα καὶ ἀνέπνεε βαθειά· ἐκοιμώτανε ! ἀλλὰ ὁλοένα πειρὸς σιγαλὴ ἐγένονταν ἡ ἀναπνοὴ τῆς καὶ 'εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς χύνονταν μιὰ λάμψη εἰρήνης καὶ εὐτυχίας, σὰν νὰ το 'φώτιζε μιὰ ἡλιακὴ ἀχτίς· καὶ τότε εἶπαν πῶς « πέθανε ».

Τὴν ἔβαλαν 'εἰς τὸ φέρετρο, τυλιγμένη 'εἰς ἄσπρο φουστάνι· ἦταν τόσο ὠραία, καὶ ὁμως τὰ μάτια τῆς ἦσαν κλεισμένα· ἀλλὰ καμμιά ζαρωματία δὲν εἶχε μείνει καὶ 'εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀνθοῦσε ἕνα χαμόγελο· μὰ τὰ ἀσημένια τῆς ἄσπρα μαλλία φαίνονταν τόσο σεβαστὰ καὶ δὲν ἐφοδούτανε κανεὶς νὰ κυττάξῃ τὴν νεκρὴν· δὲν ἦτονε ἡ γλυκεῖα καὶ ἀγαθώτατη γιαιγιά ! Τὸ ψαλτήρι τῆς τὸ ἔβαλαν κατω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, ἔτσι εἶχε παραγγεί-

λῇ, καὶ τὸ τριαντάφυλλο ἔμεινε μὲς 'εἰς τὸ παλὸν βιβλίο, καὶ ἔτσι θάψανε τὴν γιαιγιά. 'Στὸ μνημ' ἀπάνω, ἐφύτεψανε μιὰ τριανταφυλλιά γεμάτη λουλούδια, καὶ τὸ ἀηδὸν τραγουδοῦσε ἀπὸ πάνω καὶ 'εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸ ὄργανο ἐτόνιζε τοὺς ὠραιότερους ψαλμούς, ποὺ ἦσαν γραμμένοι μὲς 'εἰς τὸ βιβλίο κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς νεκρᾶς. Καὶ τὸ φεγγάρι ἔχυνε τὸ φῶς του 'εἰς τὸν τάφο ἀπάνω ! ἀλλὰ ἡ πεθαμένη δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ ἕνα παιδάκι θὰ μπορούσε ἄφοβα νὰ πᾶν ἐκεῖ τὴ νύχτα καὶ νὰ κόψῃ κανένα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας. 'Ὁ πεθαμένος γνωρίζει πειρὸς πολλὰ ἀπὸ ἔλους ἐμὰς τοὺς ζωντανούς· ὁ πεθαμένος ξέρει τὴν ἀγωνία, ποὺ θὰ μας ἐπιανε, ἂν ἐγίνονταν αὐτὸ τὸ παράδοξο νὰ ἔλθῃ νὰ μας ἰδῇ· ὦ, οἱ νεκροὶ εἶνε καλλήτεροι ἀπὸ ὅλους ἐμὰς μαζί, γι' αὐτὸ δὲν ἐρχονται.

Χῶμα εἶνε 'πάνω 'εἰς τὸ φέρετρο καὶ μὲς 'εἰς αὐτὸ εἶνε χῶμα. Τὸ ψαλτήρι μὲ τὰ φύλλα του ἔγινε χῶμα, τὸ τριαντάφυλλο μὲ ὅλες τὰς ἀναμνήσεις του, χῶμα· ἀλλὰ 'πάνω ἀπ' αὐτὰ ἀνθοῦνε νέα τριαντάφυλλα, 'πάνω ἀπ' αὐτὰ τραγουδᾷ τὸ ἀηδὸν καὶ τὸ ὄργανο τῆς ἐκκλησίας χύνει τὴ γλυκεῖα του φωνή· καὶ τότε θυμοῦνται τὴ γρηῃ γιαιγιά μὲ τὰ γλυκὰ, πάντοτε νεανικά μάτια τῆς. Τὰ μάτια δὲν πεθαίνουν ! Καὶ τὰ δικά μας μάτια θὰ τὴν ξαναδοῦνε μιὰ φορά, νέα καὶ ὠμορρεῖ, ὅπως τότε ὅταν πρώτη φορά ἐφίλησε τὸ δροσερὸ κόκκινο τριαντάφυλλο, ποὺ τότε μὲς 'εἰς τὸν τάφο σὲ χῶμα ἔχει τριβῇ.

(Ἐκ τῶν τοῦ "Ανδρersen")

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ

(Διὰ λόγους)

Πρόσωπα { ΠΕΡΙΚΛΗΣ, μεγαλύτερος
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, μικρότερος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "Αν τὸ εὕρης, 'Αλέξανδρε, ποῖα εἶνε ἡ πλέον θαυμαστὴ μηχανή ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ;
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — "ὦ, αὐτὸ τὸ ξεύρω. Ἡ ἀτμομηχανή !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : (Ἀνανεύων) "Ὀχι !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — "Ὁ τηλεγράφος ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "Ὀύτε !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Τότε λοιπὸν ὁ φωνόγραφος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "Ὀύτε ! οὔτε !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Τὸ τηλεφώνον λοιπὸν ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Καθόλου !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Μὰ ποῖα εἶνε λοιπὸν ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Ἡ μηχανή ποῦ ἐννοῶ ἐγὼ, εἶνε ἀκόμη πλέον χρήσιμος καὶ θαυμαστὴ ἀπὸ αὐτάς. "Αν τὴν εὕρης !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Μὰ εἰς τί χρησιμεύει ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Εἰς ὅλα τὰ πράγματα.

"Ὁ ξυλοκόπος παραδείγματος χάριν τὴν μεταχειρίζεται διὰ νὰ κόπῃ τὰ δένδρα.

"Ὁ ξυλοῦργος διὰ νὰ τα μεταβάλλῃ εἰς σανίδας, καὶ ὁ λεπτοῦργος διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἐπιπλα. . . Μὲ αὐτὴν τὴν μηχανὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καλλιεργήσῃ τὴν γῆν, νὰ σπείρῃ, νὰ θερίσῃ, νὰ λωνίσῃ. Χρησιμεύει ἐπίσης εἰς τὸν ὑφαντὴν, εἰς τὸν σιδηροῦργον, εἰς τὸν βαφέα, εἰς τὸν στρατιώτην, εἰς τὸν ναύτην, εἰς τὸν ράπτῃν, εἰς τὸν μά-

θητήν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Πόσῳ μεγάλη εἶνε ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "Ὀχι· περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ κάμνῃ θαύματα.

Μικρὰ τὸ δέμας, βλέπεις, ἀλλὰ μαχητὴς, καθὼς λέγει καὶ ὁ "Ὁ-

μῆρος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Περίφημη μηχανή, πραγματικῶς. Καὶ ἀπὸ τί εἶνε ; ἀπὸ σίδηρον ἢ ἀπὸ ξύλον ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "Ὀύτε ἀπὸ σίδηρον, οὔτε ἀπὸ ξύλον. Ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα ὑλικά, ἄλλα μαλακὰ καὶ ἄλλα σκληρά.

Τὰ σκληρὰ εἶνε εἰκοσιεπτὰ τὸν ἀριθμὸν, καὶ συνδέονται μετὰ τῶν διὰ σχοινίων, κατὰ περιεργότατον τρόπον. Πρέπει νὰ

πλένῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν μηχανὴν τοῦλάχιστον δύο φορές τὴν ἡμέραν καὶ ὅταν τὴν βγάλῃ ἔξω, — πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συμβαίνει συχνά, — νὰ τὴν σκεπάσῃ, μάλιστα τὸν χειμῶνα, μὲ ἕνα περιχύμα ἀπὸ δέρμα ἢ ἀπὸ ὑφασμα.

Μία τέτοια καλὴ μηχανή εἶνε πολυτιμωτάτη καὶ ἀξίζει πολλὰς χιλιάδας φράγκα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Εἶνε λοιπὸν ἀκριβὴ μηχανή ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "ὦ, βεβαίως ! Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ δὲν θὰ τὴν

εἶδιναν, οὔτε γιὰ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Καλὴ αὕτη ἡ μηχανή, εἶνε, βλέπω, θησαυρὸς μεταλλῶν !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — "Ακριβὴς. Πληθὺς ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι κερδίζουν κατ' ἑτος σημαντικὰ ποσά, δὲν μεταχειρίζονται ἄλλην μηχανήν !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — "ὦ, νὰ ἡμπορούσα καὶ ἐγὼ νὰ γοράσω μιὰ . . .

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Εἶνε ὁλοῦς διόλου περιττόν, διότι ἔχεις . . .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — (Ζωηρῶς) Ἐγὼ ; "Αστεῖς εἶσαι . . .

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Ναι, ναι, ἐσύ. Δὲν ἀστυεύομαι καθόλου. Ψάξε μέσα εἰς τὴν τσέπην σου νὰ τὴν εὕρης !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Εἰς τὴν τσέπην μου ! (Βυθίζει τὴν χεῖρα εἰς τὰ θυλάκια.) "Α, μᾶ !

Εἰς τὴν τσέπην μου δὲν ἔχω παρὰ τὸ μανθῆλί μου, τὸ τόπι μου, τὸ σουγιά μου καὶ . . . τὸ χέρι μου !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Τὸ χέρι σου ! . . . Νά το ! . . . τὸ εἶπες ! . . . Λοιπὸν, ἡ θαυμαστὴ μηχανή, περὶ τῆς ὁποίας σοὶ ὁμιλῶ, εἶνε τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ! . . . Μὰ ἐσύ ἔλεγες ὅτι ἡ μηχανή αὕτη κοστίζει χιλιάδας φράγκα καὶ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν θὰ τὴν εἶδιναν οὔτε μὲ ἑκατὸν χιλιάδας !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Ἐννοεῖται ! Σὺ, παραδείγματος χάριν, θὰ εἶδες ποτὲ τὸ χέρι σου, ὅσα χρήματα καὶ ἂν σου προσέφεραν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — (Κρύπτων τὴν χεῖρά του ὀπίσω.) "Α, ὄχι ! ποτέ !

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Βλέπεις ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — Ναι, μὰ εἶπες ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι, μόνον μὲ αὐτὴν τὴν μηχανὴν κερδίζουν πολλὰ χρήματα . . .

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Ἐννοῶσα τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς ποιητάς, τοὺς ζωγράφους, τοὺς μουσικούς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — "Αλήθεια ! ἀλλὰ τί ἐννοοῦσες, ὅταν ἔλεγες ὑλικά μαλακὰ καὶ σκληρὰ, σχοινία, περιχύματα καὶ τὰ λοιπὰ ;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ : — Σχοινία ὠνόμασα τὰ νεῦρα καὶ τοὺς μῦς· μαλακὰ ὑλικά εἶνε αἱ σάρκες· σκληρὰ δὲ τὰ ὀστά. Τὰ ὀστά τῆς χειρὸς δὲν εἶνε εἰκοσιεπτὰ ; Τὸ δὲ περιχύμα ποῦ σου εἶπα, ἀπὸ δέρμα ἢ ὑφασμα, αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατα τὸ γάντι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ : — "Ὅλα εἶνε σωστά. Καὶ τώρα, κάθε φοράν ποῦ θὰ κυττάω τὸ χέρι μου, θὰ συλλογίζομαι ὅσα μοῦ εἶπες, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ μεταχειρίζομαι πάντοτε τὴν θαυμαστὴν μηχανήν μου εἰς ἔργα καλὰ καὶ χρήσιμα. Σ' εὐχαριστῶ ! Δόσε μου τώρα νὰ σου σφίξω . . . τὴν θαυμαστὴν μηχανήν σου !

(Μιμῶσαι)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΤΟΥ ΓΙΟΥΛΙΒΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

A

"Ὁ Γιούλιβερ, ὁ διάσημος περιηγητής, ἐπιχειρήσας μίαν φοράν νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου, ἐναυάγησεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Νάνων, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Λιλλιπούτη.

"Ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ μαλακὸν καὶ βελουδένιον χόρτον τῆς ἀκρογιαλίας, καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθη.

"Ὅταν ἐξύπνησεν, ἔκαμε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ἐστάθη ἀδύνατον ! Τὰ χεῖρά του, τὰ πόδια του, καὶ τὰ μαλλιά του ἀκόρη, ἦσαν δεμένα μὲ πληθὺς λεπτῶν σχοινίων, ἀπὸ κατὶ πασσάλους, φυτευμένους εἰς τὴν ἄμυνον.

"Ακούει γύρω του

ἕνα ψιθυρον, σὰν νὰ

ὀμιλοῦν, σὰν νὰ περι-

πατοῦν . . . "Αλλὰ

καθὼς ἦτο ἐξηπλω-

μένος μὲ τὴν ράχην,

δὲν εἰμπορεῖ καθόλου

νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

"Ἐξαφνα αἰσθάνεται

ἕνα γοργάλισμα εἰς

τὸ ἀριστερόν του πόδι,

ὡς κατὶ νὰ ἐπερπα-

τοῦσεν ἐπάνω, παρα-

δείγματος χάριν κα-

νένος ποντικὸς· ἐπει-

τα αἰσθάνεται τὸ ἴδιον

πρᾶγμα εἰς τὸ δεξι-

τον πόδι· ἐπειτα ἕνα

ἄλλο ἀναβαίνει εἰς τὸ

στήθος του, καὶ ἀπ'

ἐκεῖ προχωρεῖ ἴσα εἰς

τὸ πρόσωπόν του.

Τότε κυττάζει καὶ

τί νὰ ἰδῇ ; Δὲν θὰ

το πιστεύσετε !

"Ἐνα μικρόν, το-

σοῦτσικον ἀνθρωπάκον,

ἀπαράλλακτον ὅπως

σεῖς καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ

τόσῳ μικρόν, ὥστε μόλις

θὰ ἦτο διπλάσιος ἀπὸ

τὸ μέγαλον μου δά-

κτυλον ! ! Καὶ ὁ ἀνθρωπάκος αὐτός ἦτο, μάτια μου, καὶ ὀφλισμένος, μ'

ἕνα μικροῦτσικον τόξον, μ'

ἕνα μικροῦτσικον βέλος, καὶ

μὲ μίαν μικροῦτσικον

φαρέτρην, δηλαδὴ βελοθήκην.

Εἰς τὸ κεφάλι του ἐφορούσε

περικεφαλαίαν, εἰς τὸ

στήθος του θώρακα, καὶ

μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι

ἐκράτει μίαν ἀσπίδα.

"Ἐννοεῖται ὅτι καὶ χεῖρ

καὶ πόδι ἦσαν ἀνάλογα

μὲ τὸ ἀναστημά του.

"Ὁ Γιούλιβερ σηκώνει

τὸ κεφάλι καὶ βλέπει

πληθὺς, μὰ πληθὺς ἀπὸ

τέτοιους μικροὺς ἀνθρωπάκους,

νὰ περιπατοῦν ἐπάνω

εἰς τὰ χεῖρά του, εἰς τὰ

πόδια του, εἰς τὸ στήθος

του, εἰς τὴν κοιλίαν του.

"Ἐνὰς μάλιστα ἔλαβε

τὴν αὐθαδεῖαν ἀνέβη καὶ

νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς τὸ

κεφάλι του. Ἦτο ὁ ση-

μαιοφόρος !

"Ὁ Γιούλιβερ ἐφοβήθη,

— αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι

ἦτον ὀλίγον φοβησιάρης,

— καὶ ἔβγαλε τὰς φωνάς.

Κατόπιν ἔδωκε μίαν

μὲ τὸ σῶμά του, τόσῳ

δυνατῇ, ὥστε ὅλα τὰ

σχοινία, μὲ τὰ ὅποια

ἦτον δεμένοι, ἔσπασαν.

Τὸ κατόρθωμα αὐτὸ

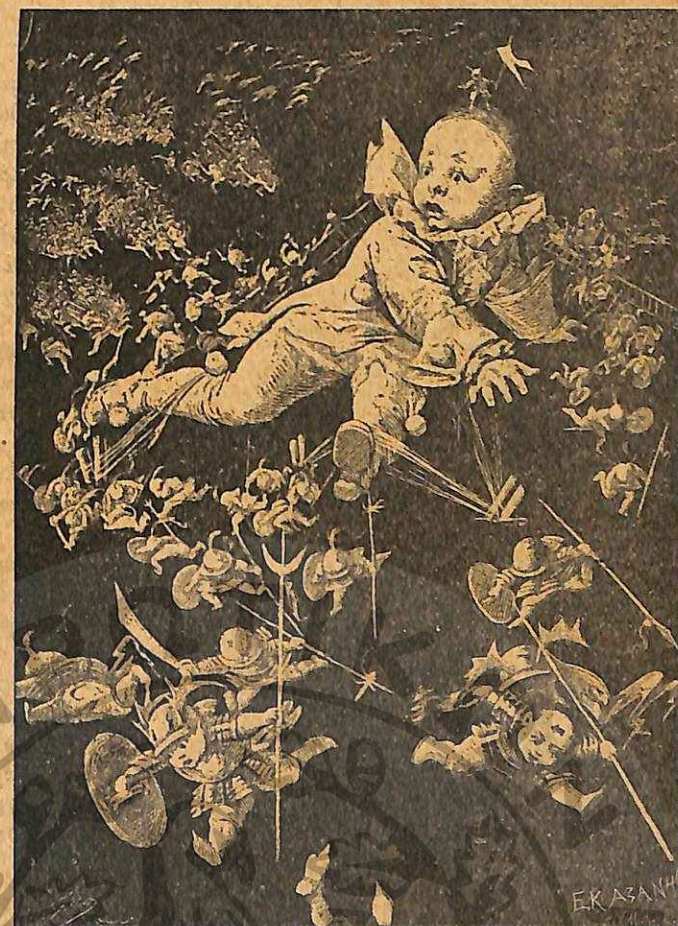
δὲν ἦτο βέβαια μέγαλον,

διότι τὰ σχοινία αὐτά,

δὲν ἦσαν πολὺ χονδρότερα

ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς

κεφαλῆς σας.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η ΜΗΤΕΡΑ. — (Σκεπάζουσα τὰ αὐτιά της.) "Ε, ἔ ! μὰ φθάνει σας πειρὸς ! μ' ἐξολίσσατε. μ' ἐτρελλάνατε ! "Ὀλη τὴν ἡμέραν δὲν ἐπαύσατε οὔτε στιγμή !

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ. — Δὲν βγαίνετε λιγάκι ἔξω, νὰ ξεζαλισθῇτε ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ. — "Αμ, ἂν ἦταν Πρωτοχρονιά δύο φορές τὸ χρόνο ! !

Η ΜΗΤΕΡΑ (Καθ' ἑαυτήν.) Νὰ παῖδ' ἰά, νὰ μάλαμα ! "Υστερα, λέει, κάνε τους δῶρα ! (Δυνατά) Ἐγὼ λοιπὸν θὰ σας κάμω νὰ ἐορτάζετε τὴν Πρωτοχρονιά μιὰ φορά 'εἰς δύο χρόνια. Τοῦ χρόνου δὲν θὰ σας ἀγοράσω τίποτε !

Οί Διλλιπούτιοι, —διότι οί νάνοι αὐτοί ἦσαν οί κάτοικοι τῆς Διλλιπού-
της, — δὲν εἶνε κακοὶ ἀνθρώποι. Ὁ Γιούλνερ τούς δίδει νὰ ἐννοήσουν μὲ
νεύματα ὅτι πεινᾷ.

Ἀμείσως ἐκείνοι τοῦ φέρουν μεγάλα πανέρια μὲ διάφορα φεγγίσματα, καὶ
στήνουν σκάλες διὰ νὰ τ' ἀνέβασουν ἕως τὸ στόμα τοῦ.

Τοῦ δίδουν λοιπὸν καὶ τρώγει μπουττία ἀρνίσια ὅχι μεγαλύτερα ἀπὸ πτε-
ρυγας κίχλας· γάλλους μικροὺς σὰν σπουργίτια· πεπόνια μικρὰ σὰν ἀχλάδια·
καὶ ἀχλάδια μικρὰ σὰν φράουλες.

Ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἀπ' ὅλα καὶ ἐχόρτασε καλὰ, ὁ Γιούλνερ ἠθέλησε νὰ
κάμῃ καὶ ἓνα περίπατον εἰς τὴν χώραν τῶν Νάνων, διὰ νὰ χωνεύσῃ.

Ἀλλὰ καθὼς ἐσηκώθη, ἀναποδογύρισε τὲς σκάλες, καὶ ὅλοι οἱ ἀνθρωπά-
κοι κατατρομαγμένοι τῷ δαλαν εἰς τὸ πόδι, ὅπου φύγη-φύγη!

Τί συνέβη κατόπιν, θά σὰς το εἰπῶ ἄλλην φορὰν.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Α ΘΑΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ἀγαπητοί μου.

ΟΙΠΟΝ ἀπὸ σήμε-
ρον ἀρχίζομεν
καὶ πάλιν τὰς ἐ-
πιστολάς μας
Τί χαρά μου, νὰ
σας ἐπαναβλέπω,
νὰ σας ὁμιλῶ καὶ
πάλιν, καθ' ἐ-
βδομάδα, διὰ τόσα
πράγματα πού
σας ἐνδιαφέρουν,
καὶ προπάντων νὰ
συλλογίζομαι ὅτι ὁ
κύκλος μας φέτος
ἠδύνηθ' διὰ τῆς προ-
σθήκης πολυαριθμῶν
νέων φίλων, ἐπίσης
καλῶν καὶ ἀξιαγα-
πῶν, ὅσον καὶ οἱ
παλαιοί !.. Τί χαρά μου !.. Ἀλλὰ διατί
νὰ ὁμιλῶ μονομερῶς ; Μήπως δὲν συμ-
μερίζεσθε καὶ σεῖς τὴν τὴν μου χα-
ρὰν ; Μήπως δὲν χαίρετε καὶ σεῖς, δι-
ὅτι ἐγίνατε περισσότεροι, καὶ ἐπομένως
ἰσχυρότεροι πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου
τῆς προόδου, τὸ ὅποιον ἀνέλαβεν ἡ με-
γάλη ἐν Διαπλάσει οἰκογένεια ; Καὶ
μάλιστα, ἀφοῦ ἡ αὐξήσις αὕτη ὀφείλε-
ται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς ἐνεργείας
σας ; Μήπως δὲν χαίρετε καὶ σεῖς, δι-
ὅτι τέλος ἐπαναβλέπετε ἓνα καλὸν σας
φίλον, ὁ ὁποῖος σὰς ἀγαπᾷ τόσο πολύ,
ὥστε σεῖς πλέον νὰ εἰσθε ἡ μόνη του
σκέψις, ἡ μόνη του φροντίς ;

Ὡ, ναί, τὸ πιστεύω ! Χαίρω καὶ
χαίρετε ! Καὶ ὅλη αὕτη ἡ ἐορτάσιμος
κίνησις, ὅλη αὕτη ἡ πρωτοχρονιάτικη
βοή, μοῦ φαίνεται σήμερον ἐν ᾧ σὰς
γράφω, ὡς μία ἐκδήλωσις τῆς κοινῆς
μας χαρᾶς. Τὰ τύμπανα καὶ τὰ κρότα-
λα, τὰ ὁποῖα ἀντηχοῦν ἀπὸ πρωίας με-
χρι νυκτός καὶ ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τῆς

πόλεως μυριόσωνα, ὅλη ἡ συναυλία τῶν
θορυβῶδων ἀθουμάτων, — κελαδῆματα
καὶ τριγμοί, σαλπίσματα καὶ αὐλῆματα,
— φθάνει μακρόθεν εἰς τὰ ὦτά μου ὡς
μία γλυκεῖα μουσική, ἡ ὁποία μοῦ ψιθυ-
ρίζει μυστηριωδῶς λέξεις χαρᾶς καὶ ἀ-
γάπης. . . «Οἱ μικροὶ σου φίλοι σὲ χαι-
ρετοῦν, Φαίδων μακάριε ! Ἄκουε, ἀπὸ
πᾶσαν γωνίαν γῆς, ἀφ' ὅπου ὑπάρχουν
νεαρά ἐλληνικὰ καρδιά, ἄκουε παλ-
μοὺς ἀγάπης καὶ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς !»
Ἀλλ' ἄς ἀκούσω καὶ καλλιτέρα, ἄς
ἀκούσω τώρα καὶ γενικώτερα. . . Ὅχι,
ἡ βοή αὕτη δὲν εἶνε μόνον δι' ἡμᾶς. . .
Δι' αὐτῆς προπέμπεται ἐν ἔτος θνη-
σκόν καὶ δι' αὐτῆς γίνεται δεκτὸν ἐν
ἔτος γεννώμενον. Ὅταν ἄλλοτε, εἰς
τὴν Γαλλίαν, ἀπέθνησκεν εἰς Βασιλεὺς
καὶ ἀνῆρχετο αὐθωρεῖ εἰς τὸν θρόνον ὁ
Διάδοχος του, τὸ διπλοῦν γεγονός ἀ-
νηγγέλλετο εἰς τὸν λαὸν διὰ τῶν ἐξῆς
παροιμιωδῶν λέξεων : «Ὁ Βασιλεὺς ἀ-
πέθανε ! Ζήτη ὁ Βασιλεὺς !» Λοιπὸν,
ὅλη αὕτη ἡ πρωτοχρονιάτικη βοή, μοῦ
φαίνεται τώρα ὡς νὰ κράζῃ : «Τὸ ἔτος
1897 ἀπέθανε ! Ζήτη τὸ νέον ἔτος
1898 !»

Ἰδοὺ μία μεγάλη στιγμή. . . Τί λέ-
γετε, ἀγαπητοί μου ; Δὲν ἀξίζει νὰ
σταθῶμεν μίαν στιγμὴν καὶ νὰ σκεφθῶ-
μεν ; Μὴ μου εἰπῆτε ὅτι δὲν ἔχομεν
καιρὸν ! Τὸ ἡξεύρω· πρέπει νὰ ὑποδε-
χθῶμεν τὸν Ἅγιον Βασίλην, ὁ ὁποῖος
ἦλθεν καὶ φέτος ἀπὸ τὴν Καισάρειαν μὲ
τὰ τόσα του δῶρα. . . πρέπει νὰ δώσω-
μεν καὶ νὰ πάρωμεν. . . πρέπει νὰ ἐπι-
σκεφθῶμεν τὰ ἐμπορικά καὶ τὰ ζαχα-
ροπλαστεῖα. . . πρέπει νὰ στείλωμεν
κάρτες καὶ εὐχάς. Πόσα δὲν ἔχομεν
νὰ κάμωμεν ! . . Ἀλλ' ὁποῖος θέλῃ,
δι' ὅλα εὐρίσκει καιρὸν, — αὐτὸ μὴ το
λησμονῇτε.

Λοιπὸν, παρῆλθεν ἀκόμη ἐν ἔτος.
Καὶ τὸ νέον, ποῦ μόλις ἐφάνη, μᾶς εὐ-
ρίσκει κατὰ ἐν ἔτος μεγαλύτερους,
καὶ . . φρονιμωτέρους. (Ἐ, ἄς τὸ πιστεύ-
σωμεν. . .) Τὸ παλαιὸν βιβλίον τοῦ χρό-

νου κλείεται, καὶ ἀνοίγεται τὸ νέον.
Ἐδῶ θὰ γράφωμεν εἰς τὸ ἐξῆς τὰ ἡ-
θικά ἔσοδα καὶ ἔξοδα — τὰ κατὰ καὶ τὰ
ὑπέρ — τὰ κέρδη καὶ τὰς ζημίας. Πρὶν
ἀρχίσωμεν ὅμως, ὀφείλομεν μίαν λογο-
δοσίαν πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας. Καὶ δι' αὐ-
τὸ σὰς παρεκάλεσα νὰ σταθῶμεν ὀλί-
γον, μολοντί μᾶς καλοῦν τόσαι ἐπεί-
γουσαι φροντίδες ἐορτάσιμοι. . .

Πῶς ἐδαπανήσαμεν τὸν χρόνον, ὁ ὁ-
ποῖος παρῆλθε ; Πῶς ἐχρησιμοποίησα-
μεν τὰς 365 τοῦ ἡμέρας ; Τί ἐκάμαμεν, τί
ἐκέρδισαμεν κατὰ τὰς 8,760 περίπου ὥ-
ρας του ; Εἰμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι
δὲν ἐδαπανήσαμεν τὸν πολυτίμον χρόνον
μας ἐπὶ ματαίῳ ; Εἰμποροῦμεν νὰ καυ-
χήθωμεν, ὅτι δὲν ἀφήσαμεν νὰ χαθῇ
οὔτε μία του ὥρα ; Εἰμποροῦμεν νὰ
κηρύξωμεν μὲ ὑπερηφάνειαν, ὅτι ὡφε-
λήθημεν ὅσον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ὡφε-
λήθῃ ἄνθρωπος εἰς ἴσον χρονικὸν διά-
στημα ; Εἴχαμεν πάντοτε ὑπ' ὄψει μας,
ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναβάλλωμεν δι' αὔριον,
ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ σήμερον ; ὅτι ἡ
ἀνάπαυσις πρέπει νὰ εἶνε τὴν μόνον,
ὅση χρειάζεται διὰ νὰ νανκτήσωμεν τὰς
δυναμείας μας πρὸς ἐργασίαν ; ὅτι καὶ ἡ
διασκέδασις ἀκόμη πρέπει νὰ εἴχῃ σκο-
πὸν ἀναψυχῆς καὶ ἐνδυναμώσεως ; ὅτι
ἐκ δύο ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι μᾶς πα-
ρουσιάζονται τὴν ἰδίαν ὥραν, πρέπει πάν-
τοτε νὰ προτιμῶμεν τὴν μᾶλλον καρ-
ποφόρον, ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἡ δυσκολω-
τέρα ; Εἴχαμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν
τὸ μέγα λόγιον τοῦ Μεγάλου Ναπολέ-
οντος, ὅτι «πᾶσα ὥρα παρερχομένη ἐν
ἀργίᾳ εἶνε πηγὴ δυστυχίας διὰ τὸ μέλ-
λον ;» Μήπως ἐκολακεύσαμεν πολὺ πε-
ρισσότερον τοῦ δέοντος τὴν κυρίαν Ὀκνη-
ρίαν καὶ τὸν ἀξιοτίμον κύριον Ὑπνον ;
Μήπως ἐλησμονήσαμεν ὅτι ὁ χρόνος δὲν
ἐπιστρέφει ὀπίσω ; Μήπως τέλος πάν-
των ἐξήσαμεν ἓνα χρόνον κατὰ τὸ πλεῖ-
στον χαμένον καὶ ἀνωφελῆ ;

Ἄ, ἄς μὴ κοκκινίζωμεν, ἄς μὴ τα-
μασῶμεν ! Δὲν πρόκειται νὰ εἰπώμεν
ψεύματα. . . Ἐπιτέλους δὲν μας ἀνα-
κρίνει οὔτε ὁ διδάσκαλος, οὔτε ὁ πατήρ,
ὥστε νὰ ἐντραπῶμεν νὰ εἰπώμεν ὅλην
τὴν ἀλήθειαν ! Μᾶς ἀνακρίνει ὁ ἴδιος
ἑαυτός μας. Καὶ δὲν ὑπάρχει ψεύδους
κινδυνώτερον, βλαβερώτερον, ἀπὸ ἐ-
κείνο τὸ ὅποιον λέγει κανεὶς πρὸς τὸν
ἑαυτὸν του. . . Πρέπει λοιπὸν νὰ νο-
μολογήσωμεν εἰλικρινῶς τὰς ἐλλείψεις
μας, νὰ ἐξομολογηθῶμεν ἂν ἔχωμεν κά-
μη σπατάλην τοῦ χρόνου, νὰ ζητήσω-
μεν συγγνώμην — πάντοτε ἀπὸ τὸν ἑ-
αυτὸν μας, — καὶ νὰ ὑποσχεθῶμεν ὅτι
θὰ καταβάλωμεν πᾶσαν προσπάθειαν,
ὥστε κατὰ τὸ 1898 νὰ μὴ ὑποπέσωμεν
τυχὸν εἰς τὸ ἴδιον λάθος.

Λάθος φοβερὸν καὶ ἀσυγχώρητον !
Διότι ἡ ἀξία τοῦ χρόνου εἶνε ἀνυπολό-
γιστος. Ὁ χρόνος εἶνε ἐργασία, καὶ ἡ

ἐργασία εἶνε πλοῦτος, ὑγεία, εὐτυχία.
Ἀστυεύοντες τὸν χρόνον μας, ἀστυεύ-
ομεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς καὶ
ἀπεναντίας φειδόμενοι τοῦ χρόνου μας,
τοὺς ἀποθηκεύομεν καὶ διὰ τὸ παρὸν καὶ
διὰ τὸ μέλλον. «Πᾶσα ὥρα, χρησι-
μοποιουμένη δέοντως, εἶνε πηγὴ εὐτυ-
χίας διὰ τὸ μέλλον» διὰ νάντιστρέψω-
μεν τὸ λόγιον τοῦ Ναπολέοντος.

Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σήμερον, ποῦ ἀρχί-
ζει νέος χρόνος, ἠθέλησα, ἀγαπητοί μου,
ἀντὶ τῶν συνήθων εὐχῶν, νὰ σας ὑπεν-
θυμίσω τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου.

Σ ἄς ἀσπάζομαί,

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

(Πρωτοχρονιάτικον)

Τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς,
εἰς φιλικὴν μου οἰκίαν, ὅπου ἦμην κ'
ἐγὼ προσκεκλημένος διὰ τὴν βασιλό-
πηγαν, γηραιὸς τις κύριος, πολυμαθὴς
καὶ σεβαστός, μᾶς διηγῆθη τὸ ἐπόμε-
νον ἀνέκδοτον :

«Τέσσαρες ἐργάται, ἐργαζόμενοι εἰς
τὸ κατάστημα ἑνὸς ἁγγλοῦ Κουακέρου,
ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι του τὴν πρωτο-
χρονίαν διὰ νὰ τὸν εὐχρηστοῦν καὶ λάβουν
τὰ δῶρα των, κατὰ τὸ σῆμα.

— Φίλοι μου, τοῖς εἶπεν ὁ Κουάκε-
ρος, ἰδοὺ τὰ δῶρά σας. Τί θέλετε ; Ἀ-
πὸ δεκαπέντε φράγκα ὁ καθένας σας, ἡ
ἀπὸ μίαν Ἀγίαν Γραφήν ; Ἐκλέξατε.
— Ἐγὼ δὲν ἡξέρω γράμματα, εἶ-
πεν ὁ πρῶτος. Δι' αὐτὸ λοιπὸν πέρνω
τὰ δεκαπέντε φράγκα.

— Ἐγὼ ἡξεύρω γράμματα, ἀλλ'
ἔχω ἐπείγουσαν ἀνάγκην χρημάτων, εἶ-
πεν ὁ δεύτερος· καὶ ἔλαβε τὰ δεκαπέντε
φράγκα. Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ὁ τρίτος.

Τότε ὁ Κουάκερος ἀποταθείς πρὸς τὸν
τέταρτον — παιδίον δεκατριῶν ἕως δε-
κατεσσάρων ἐτῶν, — καὶ ἀτενίσας αὐτὸ
μὲ ἀγαθότητα, εἶπεν :

— Ἀρὰ γε θὰ προτιμήσῃς καὶ σὺ
τὰ δεκαπέντε φράγκα, τὰ ὁποῖα ἔμπο-
ρεῖς νὰ κερδίσῃς ὁπόταν θέλῃς μὲ τὴν
ἐργασίαν σου, ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔσοχον βι-
βλίον ;

— Ἀφ' οὗ λέγετε ὅτι τὸ βιβλίον
εἶνε καλόν, θὰ το πάρω καὶ θὰ το δια-
βάσω τῆς μητέρας μου, ἀπῆντησε τὸ
παιδίον.

Ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὸ ἤνοιξε καὶ εὐ-
ρεν ἀνάμεσα εἰς τὰ φύλλα του ἐν ἑκα-
τόφραγον.

Οἱ συνάδελφοί του ἐχαμήλωσαν τὴν
κεφαλὴν κατησχυμένοι, καὶ ὁ Κουάκερος
τοῖς εἶπε :

— Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποῦ δὲν ἡ-
ξεύρατε νὰ κάμετε καλλιτέραν ἐκλογὴν.
Πρέπει ὅμως νὰ μάθετε ὅτι, καὶ ἂν δὲν
εἴχα βάλλῃ ἀπὸ ἐν ἑκατόφραγον εἰς

κάθε βιβλίον, πάλιν ἡ Ἀγία Γραφή εἶ-
νε θησαυρός, καὶ πάντοτε πρέπει νὰ τὴν
προτιμᾷ κανεὶς ἀπὸ κάθε ἄλλο !»

ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΣ

ΡΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑ

Χωρικός ἑλληὴν ἐξενιτεύθη μίαν φο-
ρὰν εἰς τὴν Ρωσίαν διὰ νὰ κερδίσῃ
χρήματα. Ἀλλὰ μὴ κατορθώσας νὰ
εὕρῃ ἐργασίαν, μετὰ διαμονὴν ἑνὸς μη-
νός, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χω-
ρίον του.

Ἐκεῖ ἐκαυχᾶτο εἰς τοὺς ἄλλους χω-
ρικούς, λέγων ὅτι εἰς διάστημα ἑνὸς
μηνός μόνον, κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν
ρωσικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ἐντέλειαν.
Κάποιος τότε, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν λέ-
γῃ ἀλήθειαν, τὸν ἐρωτᾷ :

— Γιὰ πὲς μας λοιπὸν, πῶς λένε
ρωσικὰ τὸν ψύλλον ;

— Ἐγὼ ἔτσι ψιλὰ-ψιλὰ πράμματα
δὲν ξέρω ! ἀπῆντησεν ὁ χωρικός.

— Πολὺ καλὰ τὴν καμήλα πῶς τὴν
λένε ;

— Ἐγὼ ἔτσι χονδρά-χονδρά πράμ-
ματα δὲν ξέρω ! ἀπῆντησε πάλιν ὁ χω-
ρικός.

— Νὰ τά μας ! τότε λοιπὸν τί ἐ-
μοthes ; . . . Μπορεῖς τοῦλάχιστον νὰ
μας πῆς πῶς λένε τὸ πρόβατο ;

Ὁ χωρικός ἐσκέφθη ὀλίγον, ἔβλεπε
τὸ κεφάλι του, καὶ κατόπιν εἶπε :

— Τὸ πρόβατο δὲν θυμᾶμαι· τὸ κα-
τοῖσι ὅμως κάποις παραξένα τῷλεγαν. . .

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΑΡΝΑΚΙΑ

Τὸ ἀρνάκι ἔνα-ἔνα
οὔτε βόσκει, οὔτε ζῇ
σὰν ἀδέλφια ἀγαπημένα
ζῶν τὰρ ἀρνάκια ὅλα ματὶ...
καὶ κοιμῶνται εἰς τὴν στάλην
πλάι-πλάι μὲ τὸν τοπάκη.

Ἐνθὺ ὁ Μοῦρ γόος τὸν παρέκει
ὅλη νύκτα φρονεῖς στέκει
καὶ μὲ ἀγρυπνῶ τὸ μάτι
τὰ ἀρνάκια τὸν φυλάττει,
μήπως λάθῃ, μήπως τύχῃ
καὶ τὰρ παῖξ ἄλκυον νύχι !

Κ' ἡ ἀγάπη μας ἡ τόση
κ' ἡ προφύλαξ ἡ πολλή
εἶνε ποῦ — κοτὰ ἑστὴ γυνῶσι —
τὸ τετράποδο αὐτὸ ζῶο
τὸ ἀρνάκι τὸ ἀθῶο,
τοὺς ἀνθρώπους ὡφελεῖ.

Γάλα, βούτυρο, τυρὶ
δίδει ἔς ὅλους μας· καὶ ἀκόμα
τὴν ἡ φ λ ο κ α τ α ποῦ φορεῖ
καὶ... τὸ ἴδιο τὸ τοῦ σῶμα !

Ι. Ρ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ΜΗΛΙΑ ὠνομάζετο, κατὰ παραθο-
ρὰν τοῦ Αἰμυλίου, τὸ ὅποιον ἦτο τὸ ὀ-
νομα τῆς μητέρας τῆς.

Συχνὰ ὁ πατέρας τῆς ἔλεγεν, ὅτι ἡ
Μηλιά ἔπρεπε νὰ γεννηθῇ ἀγόρι, — τό-
σον ἦτο δυνατὴ καὶ γενναία. Δι' αὐτὸ
τὴν ἔπερνε μαζί του εἰς τὴν βάρκαν,
ποῦ ἐψάρευεν ὅταν ἡ θάλασσα ἦτο ἡσυχὴ
καὶ ἡξευρεν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ
πρὶν βραδυάσῃ.

Πρῶν ναύτης πολέμου πλοίου ὁ
Νικόλας Δερρῆς, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ
θητεία του, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον
του, ὅπου ἐγίνε ψαρᾶς, ὅπως πρῶτα, καὶ
ἐνυμφεῖτο. Ἡ σύζυγός του, ἐπειδὴ δὲν
ἦτο πολὺ δυνατὴ, ἔμενε συνήθως εἰς
τὸ σπίτι μὲ τὸν Γιαννάκη, τὸ μικρότε-
ρόν του παιδί, τὸ ὅποιον ἐγεννήθη τέσ-
σαρα ἔτη ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του
Μηλιά, μόλις δεκαετὴ τῶρα.

«Ἐλα, πάμε ! ὁ καιρὸς σήμερα εἶνε
λαμπρὸς !» ἐφώναζεν ὁ ψαρᾶς καὶ ἔ-
περνε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν μικρὰν, ἐν ᾧ ὁ
Μαρτίνος ὁ σύντροφός του, ἐφορτόνετο
τὰ δίχτυα, καὶ ἐμβαίναν εἰς τὴν βάρκαν
καὶ οἱ τρεῖς.

Ἡ πλέον εὐχαριστημένη ἀπ' ὅλους ἦτο
ἡ Μηλιά. Τῆς ἤρεσε πολὺ νὰ λικνίζε-
ται ἀπὸ τὸ κύμα, νὰ βλέπῃ φουσκωμένο
τὸ πανάκι, γυρμένο τὸ κατάρτι, καὶ τοὺς
γλάρους ἐγγίζοντας τὸ νερὸν μὲ τὰς με-
γάλας ἀνοικτάς πτέρυγας. Δὲν ἐφοβεῖ-
το τίποτε, οὔτε τὴν βροχὴν, οὔτε τὸν
ἥλιον, οὔτε τὸν ἄνεμον. Ἐγελοῦσεν ὁ-
ταν ἡ βάρκα ἐκλινεν εἰς τὸ πλάγι, καὶ
ἂν ὁ Μαρτίνος τῆς ἐφώναζε ;

— Πρόσεχε ! βαστάξου καλὰ !
— Ἐννοιά σου καὶ ξεύρω κολύμβει !
ἀπαντοῦσεν ἐκείνη.

Ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο ἄσχημος καὶ ὁ
Νικόλας δὲν ἠμποροῦσε νὰ υπάγῃ νὰ
ψαρεύσῃ, ἔμεγεν εἰς τὸ σπίτι καὶ διη-
γεῖτο τὰ ταξείδιά του. Ὁ πρῶν νάυ-
της ὠμιλοῦσε διὰ κάτι μαῦρους ἀνθρώ-
πους, διὰ κάτι βουνά, τόσο ὑψηλά, ποῦ
ἐσκέπαζαν τὸν ἥλιον καὶ τὸ φεγγάρι,
διὰ κάτι δάση πυκνά καὶ ἀδιαπέραστα. . .
καὶ ὅσοι τὸν ἤκουαν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ
χωρῇ ὁ νοῦς των ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν
κόσμον τόσο παραξένα πράγματα, ἐ-
πειδὴ ποτέ των δὲν ἔχαν ἰδῆ οὔτε δάσος,
οὔτε βουνὰ ὑψηλά, καὶ δὲν ἐγνώριζαν
παρὰ τὸν ὠκεανόν, τοὺς βράχους καὶ
τὴν ἀμυώδη παραλίαν.

Δι' ἐξηγήσεις περὶ τίτρεων, ὄψεων καὶ
χρυσιδέλων, ἐάντι νὰ τρομάζουν τὸν
Μηλιά, ἀπεναντίας τῇ ἐνέπνεον τὸν
πόθον τῶν ταξείδιων. Ἀλλὰ περισσό-
τερον ἡ κόρη ἀγαποῦσε τὸ καλὸν.
Ἦξευρε καλὰ ὅτι ἦτο ἀναγκαῖα εἰς τὴν
μητέρα τῆς, καὶ τὴν ἐβοηθοῦσεν εἰς ὅλα

τὰ οἰκιακὰ ἔργα. Αὐτὴ δὲ κυρίως εἶχε τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ. Τί καλὰ ποῦ ἤξευρε νὰ τον διασκεδάσῃ! Καθημερινῶς ἐπινοοῦσε νέα παιγνίδια καὶ τον ἔκαμνε νὰ χαγλιανίζῃ κατευχαριστημένος. Τὸν ἔπερνε μαζί της, καὶ ἔσκαπταν τὸν κηπὸν των. . . τέσσαρα μικρὰ τετράγωνα γῆς, φυτευμένης μὲ σαλατικά, κραμβολάχανα καὶ κρομμύδια, τὰ ὁποῖα ἐβλάστανον χωρὶς πολλὴν καλλιέργειαν, σκεπαζόμενα ἀπὸ τὴν ἄμμον τῆς παραλίας, ὅταν ἐφυσούσεν ἄνεμος, καὶ ποτιζόμενα μόνον ἀπὸ τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ οἰκία τοῦ Δερρῆ, ἀπέχουσα ἀπὸ τὸ χωρίον δύο χιλιόμετρα περίπου, ἐγειτόνευε μόνον μὲ τοὺς βράχους καὶ μὲ τὴν θάλασσαν. Οὐτε ἓνα δένδρον δὲν ὑπῆρχεν εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν· σχοῖ νοὶ μόνον θαλάσσιοι καὶ φύκια. Ὅταν τὴν Κυριακὴν ἡ οἰκογένεια Δερρῆ ἐπήγαιεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν ἐγνώριζε κανένα, παρὰ μόνον μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε κα-

«Τὴν ἔπαιρνε μαζί του εἰς τὴν βάρκα.»
(Σελ. 7, στηλ. 6')

πηλείον καὶ τὸν χειμῶνα ἐπωλοῦσε κρέας. Εἰς τὸ καπηλεῖόν της ἐστάθμευε καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐπηγαينوῦχετο ἀπὸ τὸ χωρίον εἰς τὴν πόλιν — ἐν εἶδος ταχυδρόμου, — καὶ ἀπ' ἐκεῖ παρελάμβανε τὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα ἔπιανεν ὁ Νικόλας.

Ἡ Μηλιὰ ἀπεστρέφετο τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶχε μόλῳσαν φουσιγνωμίαν, ὑβρίζει διαρκῶς μὲ μίαν χονδρὴν ἀνδρικήν φωνήν, καὶ ἐκτυποῦσε τὰ παιδιὰ της καὶ τὴν μικράν της ὑπέρτριαν. . . Ἀλλὰ καὶ ἡ κάπηλος πάλιν δὲν ἐμίσουσεν ὀλιγώτερον τὴν Μηλιάν.

— Σ' εἶσαι πάλι, κακοκόριτσο; τῆς ἔλεγεν, ὅταν κατὰ τύχην τὴν ἐσυναντοῦσε. Χρ! μὰς κάνεις, μάτια μου, τὴν ὑπερήφανη, γιατί τάχατες πηγαίνεις μὲ τὴ βάρκα. . . Ἡ μητέρα σου ἔπρεπε νὰ σου μάθῃ μιὰ δουλειά! ἀλλὰ σύ, φαίνεται, τῆς γλυστράς σὰν τὸ χέλι, γιὰ νὰ γυρίσῃς ὅλην τὴν ἡμέραν ἐστὰ βράχια! Αὐτὸ σοῦ ἀρέσει, ἔ; Ἐννοιά σου ὅμως, καὶ δὲν θὰ βαστάξῃ αὐτὸ πολὺ! Τί σου φαίνεται; πῶς θὰ ἔχῃς πάντα τοὺς γονεῖς σου νὰ σε τρέφουν; Ὡ, ὦ-

πάρχει δυστυχία γιὰ ὅλους ἐδῶ—κάτω! . . . — Πῶ, πῶ, τί κακὴ γυναῖκα! ἐσκέπτετο ἡ Μηλιὰ καὶ ἔφευγε, σκεπάζουσα ταυτιὰ της, διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ λόγια τῆς καπῆλου.

Καὶ ὅμως ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν: ἐν μέρει ἡ Μηλιὰ ἀγαποῦσε παρὰ πολὺ νὰ περιπλανᾶται μόνη εἰς τὴν παραλίαν. Μόλις ἡ μητέρα της τὴν ἄφινεν ἐλευθερίαν, καὶ ἀμέσως ἔτρεχεν εἰς τοὺς βράχους, οἱ ὁποῖοι ἐπεριτριγύριζαν τὴν θάλασσαν, ὅσον ἔφθανε τὸ μάτι. . . Τοὺς ἐγνώριζεν ὅλους, τοὺς ἐδίδεν ὀνόματα, ὡς νὰ ἦσαν φίλοι της, καὶ ὅπου ἤμποροῦσεν, ἀνέβαινεν ἐπάνω καὶ ἐκάθητο. . . Εἰς ἄλλους ἀνέβαινεν

εὐκόλα, εἰς ἄλλους, περισσότερον ἀποκρήμνους, ἀνέβαινε δυσκολώτερα. Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἓνας βράχος, τὸσον ὑψηλός, τὸσον κάθετος, τὸσον λεῖος, ὥστε ἡ Μηλιὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ τον ἀναβῇ ἀπὸ κανένα μέρος. Ἐξηπλόνετο παρὰ τοὺς πρόποδας του καὶ τὸν ἐκύταζεν, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὸ φοβερόν του ὕψος καὶ ἀπὸ τὰ γιγαντιαῖα

του τοιχώματα, τὰ ὁποῖα δὲν παρουσίαζον καμμίαν ἐξοχὴν, ἱκανὴν νὰ βασιτάξῃ τὸν πόδα. Αἱ τέσσαρες πλευραὶ του ἦσαν ὁμοιοεπίπεδοι ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ ὁποία ἐσκεπάζετο ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ ἓνα σωρὸν ὀγκολίθων, — φόβος καὶ τρόμος διὰ τοὺς καίμενους τοὺς ψαράδες, διότι, ὅταν ἦτο τρικυμία, ἡ θάλασσα ὥρμουσε μανιώδης ἐναντίον τοῦ βράχου, ὡς ἂν ἤθελε νὰ τον σχίσῃ καὶ νὰ περάσῃ. Συχνὰ τότε κύματα πελώρια ὑψόνοντο ἐπάνω ἀπὸ τὴν πετρώδη κορυφὴν τοῦ βράχου καὶ ἐχύνοντο, καὶ ἐχάνοντο, βέβαια μέσα εἰς κάποιον βαθὺ σπήλαιον, διότι τὸ νερὸν ἐκεῖνο δὲ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν βράχον, δὲν ἔρρεεν ὀπίσω εἰς τὴν θάλασσαν!

Τὰ πλοῖα ἐφοβοῦντο πολὺ τὸ μέρος ἐκεῖνο, διότι, ὅταν ἤρχετο ἡ παλίρροια, ἤκουαν ἓνα ὑπόκωφον κρότον καὶ ἐβλεπαν μίαν δίνην, ἡ ὁποία ἐσχηματίζετο ἐκεῖ καὶ ἐγίνετο ὡς στόμα γιγαντιαίου χωνίου, ὅπου τὸ νερὸν κατεπίνετο, κατεβαρθρύνετο, χωρὶς νὰ ἤξῃσιν κανεὶς ποῦ πηγαίνει. Ὁ Νικόλας Δερρῆς ἔρριψε μίαν ἡμέραν ἓνα κομμάτι ξύλου, διὰ

νὰ ἰδῇ τί θὰ γίνῃ καὶ τὸ ξύλο παρεσύρθη ἀπὸ τὸ ρεῦμα, ἐβυθίσθη, κατόπιν ἐσηκώθη ὀρθιον, ἤρχισε νὰ στρέφεται, νὰ περιδινῆται μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, καὶ κατόπιν ἐγάθη διὰ παντός!

Ἦτο ἐκεῖ ἡ Μηλιὰ καὶ τα εἶδεν ὅλα. Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἠσθάνετο μίαν παράδοξον ἔλξιν πρὸς τὸν Μεγάλον Βράχον, — ἔλξιν περιεργείας καὶ φόβου μαζί.

Ἐνα πρωὶ, ἐνῶ ἀκόμη ἦτο ἄμψωτις (τὰ νερά τῆς θαλάσσης δηλαδὴ εἶχον ἀποσυρθῇ, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν ἀργότερα μὲ τὴν παλίρροιαν,) ἡ Μηλιὰ ἐξηπλώθη ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον, πλησίον τοῦ βράχου. Ἐξάφνα ἤκουσεν ἓνα μικρὸν τρίξιμον, παρατεταμένον, ὡς νὰ ἐξύνετο κάπου τὸ ἔδαφος. Ἐστάθη προσεκτικὴ νὰκούσῃ καλλιτέρα. . . Ὁ παρὰξενος κρότος ἐξηκολούθει καὶ σὲ ὀλίγον βλέπει ἐμπρὸς της νάνασηκόνεται ἡ ἄμμος καὶ νὰ παραμερίζῃ. . . Πρῶτα ἐφάνη μία δαγκάνα, κατόπι μία ἄλλη, καὶ ἐπὶ τέλους, μὲ μεγάλας προσπαθείας, ἓνας μέγας κάβουρας ἐβγήκε μέσα ἀπὸ τὴν ἄμμον καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἀκτὴν.

Ἡ Μηλιὰ τὸν ἐκυνήγησε καὶ τὸν ἀναποδογύρισε μὲ τὴν ράχην, διὰ νὰ μὴ της φύγῃ. Τί ἔκτακτον πρᾶγμα θὰ ἐπῆγαιεν εἰς τοὺς γονεῖς της! Ἄ, καλὰ ἐψάρευσε σήμερα, καὶ χωρὶς δικτυα μάλιστα! Μ' ἓνα τέτοιον σιδερόκάβουραν — ὅπως ὀνομάζουν τοὺς μεγάλους αὐτοὺς καρκίνους, — ἤμποροῦσε νὰ χορτάσῃ ὅλη ἡ οἰκογένεια! . .

Καὶ ἐνῶ τὸ δυστυχισμένον ζῶον ἐκινούσε μὲ ἀγωνίαν τὰ μακρὰ του ποδάρια, ἀπελπισμένον ποῦ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ Μηλιὰ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ εἶδε νὰ βγαίνει. Ἀπὸ ποῦ νὰ ἦλθεν ἄραγε; Ἀπὸ τὴν στερεάν; Ἀδύνατον! Τὰ ζῶα αὐτὰ ἀποζητοῦν πάντοτε τὰ ὑγρά κοιλώματα τῶν βράχων καὶ κρύπτονται εἰς τὰς λειχήνας τῆς θαλάσσης ὅταν εἶνε ἄμψωτις. . . Ὁ κάβουρας ἐφάνετο ὅτι ἐβγήκε καθαυτὸ μέσα ἀπὸ τὸν Μεγάλον Βράχον διὰ νὰ ἤμπορῃ λοιπὸν νὰ περάσῃ, σημαίνει ὅτι ὑπῆρχε κάποια τρύπα. Ἡ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ σκάπη μὲ τὰ χεράκια της ἀλλὰ μολονότι ἡ ἄμμος ἦτο μαλακὴ καὶ εὐκολόσκαπτος, τὰ χεράκια τῆς Μηλιᾶς δὲν ἔφθαναν.

«Θὰ γυρίσω αὐριο μ' ἓνα πτυάρι», ἐσκέφθη.

Καὶ ἐπῆρε τὸν κάβουραν καὶ τον ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι, ὅπου ὁ Γιαννάκης, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ κατατρομαγμένος: ποτέ του δὲν εἶχεν ἰδῇ ὁ καίμενος τόσῳ μέγαν κάβουραν! Ἡ μητέρα τῆς Μηλιᾶς τὴν ἠρώτησε ποῦ τον ἤρρε' καὶ ἐκείνη εἰπὼν ἀπλῶς, ὅτι τὸν ἔπιασε καθὼς ἔτρεχεν εἰς τὴν ἄμμον. Ἄλλο τίπο-

τε δὲν ἤθελσε νὰ εἶπῃ. Φαίνεται, ὅτι εἶχε τὸν σκοπὸν της. . .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Μηλιὰ ἐπῆγεν ἐκεῖ μ' ἓνα πτυάρι, καὶ σκάψασα, ἀνεκάλυψε μίαν μεγάλην τρύπαν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἔχουσαν ἀποφασιστικῶς πρῶτα τὰ χεράκια της, ἔπειτα τὸ κεφάλι της, ἔπειτα ὅλον της τὸ σωματάκι. Ἐξάφνα μίαν πνοὴν ἀνέμου τῆς ἐμαστίγωσε τὸ πρόσωπον. Μπᾶ! ἀπὸ ποῦ ἐφυσούσεν αὐτὸς ὁ ἄνεμος; Ἡ Μηλιὰ ἤρχισε νὰ ἔρπῃ ἐμπρὸς, προχωροῦσα μὲ ὅλον τὸ σκατάδι, καὶ μὲ κίνδυνον νὰ κρημνισθῇ, μέσα εἰς κανένα βάραθρον, ἢ νὰ δαγκωθῇ ἀπὸ κανένα ἄγνωστον ἑρπετόν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ της ἔλεγεν ὁ πατέρας της.

Ἐπὶ τέλους εἶδε φῶς. . . Τὸ θάρρος της ἐμεγάλωσε, καὶ ἐννόησεν ὅτι ὁ στενὸς καὶ σκοτεινὸς ἐκεῖνος ὑπόγειος

διάδρομος βαθμὴδὸν ἐπλατύνετο καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς μέρος πλατὺ καὶ εὐρύχωρον, ἀκριβῶς εἰς τὸ κέντρον τοῦ Μεγάλου Βράχου, τοῦ πανταχόθεν κλειστοῦ καὶ ἀπροσίτου! Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν καὶ τὴν χαρὰν τῆς Μηλιᾶς!

Μέσα λοιπὸν ὁ βράχος ἦτο κενός. Ὡμοίαζε πραγματικῶς μὲ ὑψηλὸν πύργον, ἔχοντα διὰ στέγασμα τὸν οὐρανόν. Εἰς τὰς κορυφὰς τῶν τοιχωμάτων του, γύρω, ἐφώλευαν γλάροι καὶ ἄλλα θαλάσσια πτηνά. Κάτω ἡ ἄμμος ἦτο ὑγρὰ καὶ σὲ ὀλίγον, μὲ τὴν παλίρροιαν, θὰ ἐσκεπάζετο ἀπὸ νερόν διότι τὰ φύκια, αἱ λειχήνες καὶ σωροὶ ξύλων παντοῖα δὲν, ἐμαρτύρουν ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Βράχου ἐσυγκοινωνοῦσε μὲ τὴν θάλασσαν. Ἀπέναντι τῆς Μηλιᾶς ὑψώνετο μία γιγαντιαία κλίμαξ, ἀποτελούμενη ἀπὸ

ὀγκολίθους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συσσωρευμένοι ὁ ἓνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Μὲ τὴν συνήθη της εὐκίνησιαν ἡ Μηλιὰ ἀνῆλθεν ὅλην αὐτὴν τὴν κλίμακα, καὶ ἄμα ἐφθασεν εἰς τὸ τελευταῖον σιαλοπάτι, εὐρέθη παρὰ τὴν εἰσοδὸν ἐνὸς σπηλαίου βαθυτάτου. Ὁ ὅλος τοῦ ὁμοίαζε μὲ ὅλον ἐκκλησίαν, καὶ ἦτο τόσον ὠραῖον, τόσον μεγαλοπρεπές, ὥστε ἡ Μηλιὰ ἀνέκραξε μὲ θαυμασμόν:

— Ὡ, τί λαμπρὸ παλάτι!

Καὶ ἐσκέφθη:

«Θὰ εἶνε τὸ παλάτι καμμιᾶς Νεράιδας; αὐτὴ μ' ἔκαμε βέβαια νὰ ἐλθω εἰς ἐδῶ, διὰ κατὰ τι τὸ ὁποῖον θὰ το μάθω ἀργότερα.»

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς A. Zervbrain
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Χαροπὸς ὁ κύριος Γενάρης μετ' ἑστὴν βαροχειμωνιά
μόλις ἔρριψε, ἀρχίζει ἡ καρδιά μας νὰ γελά,
γιατὶ αὐτὸς μᾶς φέρνει πάντα τὴν χρυσοῦ πρωτοχρονιά
καὶ ὠραῖους μπουναμάδες καὶ γλυκίσματα πολλὰ.

Μ' ὅλα τὰ γεράματά του καὶ τὰ κάτασπρα μαλλιά του
ἔχει λεβεντιά καὶ χάρι καὶ ἑάν παλλακῶρι μοιάζει
κι' ὅλα τὰ παιδάκια βλέπει ἑάν ἐγγόνια, ἑάν παιδιὰ του
κι' ἀφθονὰ κι' ὠραῖα δῶρα καὶ παιγνίδια τὰ μοιράζει.

— Καλῶς ὦρισε, παππούλη! καθὼς νάναπαυθῇς
θέλεις σπῆττα; θέλεις κόττα καὶ κρασί κι' ὀπωρικά
Φάγε, πιε! Νὰ τὸ τραπέζι! Ἐλα νὰ μας εὐχνηθῇς
κ' εὐτυχία κάθε χρόνῳ νὰ μας φέρνῃς τακτικά.

Εἶμαι φρόνιμο παιδάκι κι' ὅσα κι' ἂν μου δώσῃς δῶρα
καὶ στολίδια καὶ παιγνίδια, ἔς τὰ φτωχὰ θὰ τα μοιράσω,
ἔς τὰ παιδάκια, ποῦ στεναίνουν ὀρφανὰ ἔς τὸν κόσμο τώρα,
καὶ θὰ τα παρηγορήσω καὶ μαζί τους θὰ γιορτάσω.

Πρόβαλε, καλὲ Γενάρη! τὸ χεράκι σου φιλῶ
καὶ τὰ κάλλανδα σου ψάλλω καὶ χορεύω καὶ γελῶ
κ' οἱ γονεῖς μου μὲ φιλάγουν μὲ ἀνοικτὴ τὴν ἀγκαλιά
νὰ μου δώσουν τὴν εὐχή τους μισομένη μὲ φιλιὰ.

I. H. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

λος, ὥστε προκαλῶ νὰ μὴ γίνῃ καμμία σύγχυσις) Ἀδραν τοῦ Βουροῦ (λάβε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ ἀπὸ χρίσματος τῆς ἀγωνιστικῆς) — τί ὠρχία ἐπιστολή! Ἰδαῖον Δία (εὐχομαι νὰ διαρκέσῃ αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός) Πρίγκιπα τοῦ Κανκάσου (ἰδιαίτερα ἐπιστολὴ δὲν χρειάζεται· θὰ χαρῶ πολὺ ἂν μοῦ γράγῃς συγχά) Γενναῖον Λέσβιον (αὐτὸ προτιμῶ κ' ἐγὼ, ἔλα, ἔχεις καί- ρόν.) Λυκογιάννην (αὐτὸ ἐξέλεξα διὰ τὸν ἀδελφόν ἐνὸς φίλου μου καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ.) Ἰτέαν (αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραιότερον.) Γουστινιανὸν (αὐτὸ ἐξέλεξα) καὶ Πτηνὸν τῆς Ἑρμῆος (δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐρωτήτης· σὲ δε- χομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.)

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: Τὸ Ἄρθος τῆς Ἀνατολῆς ἀσπάζεται τὴν Ταχυρόμοιον Περιστεράν — ὁ Ἰδαῖος Ζεὺς τὸν Ἄδρ Κι- χρώτην (ἀπὸ ἑνα ἀσπασμὸν δυνάμει· νὺ δημοσι- εῖω κάθε φοράν) ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου τὸν Τρεχαγυρενόπουλον — ὁ Μικρὸς Ἐθελον- τη τὸν Γραβιῶν — ἡ Ἀγκυρα τῆς Φιλίας πρὸς τὴν φίλην τὴν Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας: λυπεῖται πολὺ ὅτι εἶνε ἀληθὴς ἡ παρρησία· ἀμῶντα ποῦ δὲν βλέπονται, γρήγορα λυσιμονοῦνται· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω! — Τώρα ἐξυ- πνήσας καὶ τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ εὐχαρίστησε τοὺς 65, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ Δημοψήφισμα ἐψήφισαν τὸ ψευδώνυμόν του! — ὁ Ἐθρικὸς Ὑ- μνος ἀσπάζεται τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο- κλέα — ὁ Κέφαλος συγχαίρει τὴν Ἀδα Πα- ροριαννοπούλου διὰ τὸ ὠραίον τῆς ψευδώνυ- μόν — ἡ Ρωμιοπούλα παραπονέεται ὅτι τὸ ἔτσι μάρσσει δὲν τῆς ἔστειλεν ἀκόμη τετα- διον — τὸ Ἀγκάθι ἐρωτᾷ τὸ Τί με Μέλλει πᾶς ἐπέρασεν εἰς τὴν Κέρκυραν, καὶ διατὶ ἔ- μινει τόσον ὀλίγον — ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια ἀ- σπάζεται ἑλὰς τὰς ἐσωτερικὰς τοῦ Παρθεναγω- γείου Πριναρη-Φουντουκλῆ — ὁ Κεραυνὸς συ- χαίρει τὸν ἀντίπαλόν του Ἀνδρέϊον Βῆζονον διὰ τὸ βραβεῖόν του.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λᾶξουν: ἡ Λευκὴ Χιδὼν μὲ τὸν Ἰππό- λην τῶν Ἀθηνῶν, Μέγαν Ναπολέοντα, Ἡ- λιον, Ἄδρ Κολοκυθάρ Πάτερην, Ἀγνῶστον Τύχην, Ἀραπάκον, Ἀρτιγόνην καὶ Ὑπε- ρασπιστὴν τῆς Πατρίδος — ἡ Σαρθὴ Καρτε- ρίσινα μὲ τὸ Μή με σκοτίσεις, Σαρθὴν Ἐλ- ληνοπούλαν, Ἐλπιδοφόρον, Ποιμενικὴν Φλογέραν, Γλυκεῖαν Ἀράμνησιν καὶ Φροῦ- το τῆς Ἐποχῆς — ἡ Παλίσροια τοῦ Εὐρί- που μὲ τὴν Ἐλπινίχην Ἀγαθώστον — ἡ Κερκυραϊκὴ Νδὲ μὲ τὸν Δελφίνα τοῦ Εὐξεί- νου, Στέφανον Βούλγαρην, Ἐλπιδοφόρον, Ἰωάννην Ν. Μαρκέτη, Ἐκτορα τὸν Τρῶδα, Ὑποψήφιον Δόκιμον, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων, Χαλασμὸν Κισμον, Ἀρσὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ, Ἀγριοστριαταφυλλίαν, Κοριολάνον, Στρατηγὸν Ἀντίβαν, Ἐλληνικὸν Φρούριον, καὶ Μαρκήσιον τῆς Γαλλόσας — ἡ Νεραῖδα Μαρτζουράνα μὲ τὸν Ἄδρ Κιχώτην — ὁ Φιλελεύθερος Ἐλληρ μὲ τὸν Ἀσπροποταμί- την, Καλὴν Καρδιάν, Κάτασπον Ἀράπην, Ἐλληνικὴν Καρδιάν, Ἐλληνικὴν Θάλασ- σαν, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Φουρτούραν, Ἀρ- χιζιζάνιον καὶ Ἀσπρογεργιάν — ἡ Γενναία Σουλιώτισσα μὲ τὸ Ἥμερο Γατάκι, Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς, Ἐλπιδοφόρον, Ἀλφ-Σβύς, Παλλικὰρι τῆς Λαζίας, Κλάδον Ἐλαίας, Ἰπποτὴν Ἀθηνῶν, Γλυκεῖαν Ἀράμνησιν, Καθαρὰν Καρδιάν, Ἰον τῆς Κηφισίας, Ἀ- γρίαν Ἀμερικανίδα, Φόβον Ἀπόλλωνα, Πα- χυντοῦρον καὶ Ὁραῖαν Κέρκυραν ἢ Μυλίδην μὲ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Καρδε- ρίαν, Ἐλληνικὴν Σημαῖαν, Ὁραῖαν Κέρ- κυραν καὶ Λευκὴν Χιδῶν — ἡ Κόρη τοῦ Ζα- λόγγου μὲ τὴν Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Ξερη- τευμένην Ἠπειρώτισσαν καὶ Τσοῦχτραν — ἡ Βίρλα μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἰον, Τὸν-Τσῶν,

Ἀρχιζιζάνιον, Ἐκτορα τὸν Τρῶδα, Λευκὴν Φουσταρέλλαν, Ἐισὶ θέλω, Ἐισὶ μάρσσει, Μαρμαρίταν καὶ Θησέα — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀ- στερονομίας μὲ τὴν Ἐλληρ Πάλλη, Κεφα- ληνικὴν Ρομπόλαν, Λευκὴν Φουσταρέλ- λαν, Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ἐλ- ληνίδα Καλλιτέχνίδα καὶ Ἐλπιδοφόρον — ἡ Τοξότις Ἀρτεμις μὲ τὸν Ὑποψήφιον Δό- κιμον, Μαῦρον Πρίγκιπα, Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας, Ἐλπιδοφόρον, Ἀδραν τοῦ Ὁρ- φῶος, Θεῶν τοῦ Ζαππεῖον καὶ Νικηφόρον τὸν Βρονένιον — ὁ Ναυτὴς τῆς Λειβαθῆς μὲ τὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Κέφαλος μὲ τὴν Ἀ- φροδέσσαν καὶ Μοναχὴν τῆς Πεντέλης — τὸ Ἀγκάθι μὲ τὸ Τί με μέλει, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ἰωάννην Μαρκέτη καὶ Μίαν Τρεκαγυρενόπουλον — ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια μὲ τὴν Ἀσπρογεργιάν — τὸ Πιρασσοῦκλι μὲ τὸν Τρεχαγυρενόπουλον — ὁ Κλάδος Ἐλαίας μὲ τὸν Μόζαρε, Ὁρφέα, Τουρτσιμπίδαν, Τοξο- τίδα Ἀρτεμιν, Εὐτέρπην, Σαρθὴν Καρτε- ρίσιαν καὶ Νύμφην Καλυψώ — τὸ Παλλι- κὰρι τῆς Λαζίας μὲ τὴν Μαρμαρίταν Στρα- τηγοπούλου, Ἀ. Δ. Στρατηγόπουλον, Φλώ- ραν Σατερναϊάν, Εὐτέρπην, Ο. Λευτὴν καὶ Κόμησσαν τοῦ Φαλήρου — ἡ Κόμησσα τοῦ Φαλήρου μὲ τὴν Παπαρούναν τῆς Πεντέλης, Χειμῶνανθον, Ἀλεξίεραντον, Τρεχαγυρε- νόπουλον, Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Μολόφον, Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, Ὑπερα- σπιστὴν τῆς Πατρίδος, Ἐνδοξον Σαλαμίνα, Κροκόπεπτον Ἠώ καὶ Ἰόνιον Πέαλχος.

Ἀνάλωσις. Οἱ κατὰ τὸ παρελθόντες προ- τεῖναντες ἀνταλλαγὴν πρὸς ὅλους (ἴμνος τῆς Ἐλευθερίας, Ἀνδρείος Ἀργοναύτης, Ἐθε- λοντῆς Στρατιώτης, Ἀγκυρα τοῦ Ἐλέους κτλ. κτλ.) συμπληρώσαντες ἤδη τὰ Δευκά- ματά των, δὲν δέχονται πλέον τετράδια. — Ἀπὸ τοῦ παρόντος ἔτους αἱ προτάσεις ἀντα- λαγῆς πρὸς ὅλους καταργοῦνται.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἄρθος τῆς Ἀ- νατολῆς, Τάσσαν Γελαστήν, Κωνσ. Λευ- κιάδην, Νεραῖαν Μαρτζουράν, Ἀγκυ- ραν τῆς Φιλίας (μὲ τὰς θερμότητας μου εὐ- χὰς διὰ τὴν εὐτυχὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων) Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Νύμφην Καλυψώ, Φι- λελεύθερον Ἐλληρ, Γενναίαν Σουλιώτισ- σαν, Κατραπακίαν (ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἐ- πεισθῶν τῆς γαλλομανοῦς φίλης σου!) Κόρη τοῦ Ζαλόγγου, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, (ὅχι ἀγα- πητῇ μου, δὲν ἦτο ἀργά,) Ρωμιοπούλα, Ἰον τῆς Κηφισίας (πῶς ἐπῆγαν λοιπὸν τὰ ὄδρα;) Κόντε Ραπαδάκη (ναί, δὲν περᾶζει, ὅταν μάλιστα εἶνε ὠραία) Ἐλληνικὸν Δίσθημα (νὰ, σήμερον ἔχεις ἑλὰς τὰς δαγίας πού ζη- τεῖς) Κλάδον Ἐλαίας (ἐνοχλητικός; διόλου!) Ἀστερόδεσαν Νύκτα (τὸ πῶμα ἦτο διὰ τὸν Διαγωνισμόν;) Αἰθέρα (μὰ διατὶ γράφεις τό- σον ὀλίγα; μήπως λυπεῖσαι τὸ μελάνι;) Μα- ρίαν Στουπάτην (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα) Ἀ- λεξάνδραν Δούρου, Ἠσυχὴν Ἀράκι, Ἐνο- σείχθονα Ποσειδῶνα (ἔγινες τώρα καλὰ;) Εὐκράτον Ζώνην (τὴν ἐνεργετικωτάτην, ἡ ὁ- ποία μοῦ ἔχει πέντε νέους συνδρομητάς!) Θέλ- πουσιν (περιμένω λοιπὸν καὶ τὸν νέον τίτλον, ἀπὸ ὅθι εἶνε ὠραιότερος!) Π. Καροῦσον (βε- βῶως ἔλαβας τὴν δραχμὴν διὰ τὸ Ταμῆον τῶν Ἀπόρων) Ἰδωρ τῆς Στυγῆς, Τρομάραν, Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας (νὰ τὴν, ὅσοι ἀπὸ τῶσιν καιρῶν αὐτὴ ποῦ ἔχει; ὅμως, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν γράψω;) Ἀλέξανδρον Μιχα- λίδην, Κεραυνόν.

Μέχρι τῆς 29 Δεκεμβρίου, ἡμέρας καλῆς ἡν γράψω τὴν παρούσαν ἀλληλογραφίαν, ἔχω λάβῃ καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιστολῶν· τὰς ὁ- ποίας δὲν δύναμαι νὰ συμπεριλάβω σήμερον, ἐλ- λείπει χώρου. Εἰς ταύτας, καθὼς καὶ εἰς ὅσας ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Δεκεμβρίου, θάπανήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαρτίου διὰ τὰ λάβουν καιρὸν οἱ διαγωνισθησόμενοι νὰ προμηθευθῶν ἐκ τοῦ Γρα- φείου μας χάρτην τῶν λύσεων.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων.

Ἀρχεται ἀπὸ σήμερον ὁ 54ος Διαγωνισμὸς εἰς τὸν ὅποιον ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος πρέ- πει νὰ συμμορφώνωνται πιστῶς πρὸς τοὺς ἀνωτέρω δημοσιευομένους ὁρους. Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται ἐπὶ τοῦ ἰδιαίτερου χάρτου τῶν λύ- σεων, ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτοι εἰς τὸν διαγωνι- σμόν. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων εὐρίσκεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, πωλεῖται δὲ εἰς φακέλους, ἕκαστος τῶν ὁποίων περιεῖχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

1. Σινδλαδόγραφος.

Ἐὰν κατὰ ποῦ ἀντιλέγει μὲ δύο γράμματα ἐνώσης, παρευθὺς εἰς δεινότητην νόσον ὑπαρξὲν θὰ δώσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθού τῆς Εὐαισθησίας.

2. Δεξιόγραφος.

Ἐὰν εἰς ἑνα σύνδεσμον ἐπὶ ῥήμα κολλήσης, τῆς Ἀπικῆς χωρίον τι εὖθὺς θὰ σχηματίσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νεοῦ Πόλου.

3. Τρίγωνον.

1. Πατριάρχης Ἐθραῖος γνωστός.
2. Τῆς Ἀσίας ἐγὼ ποταμός.
3. Εἰς τὰ ρήματα μένα θὰ βρῆς.
4. Τῶν συνδέσμων ἐγὼ εἶμαι εἰς.
5. Τὰ φασχίτου ἐγὼ εἶμαι γράμμα.

καὶ ἐπὶ τρίγωνον τέλος συνάμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀνθῆς τοῦ Φαλήρου.

4. Πυραμῖς

+ Ν' ἀντικατασταθῶ.
 + σιν οἱ σταυροὶ διάγραμ-
 + μάτων, ὥστε νάναγι-
 + νώσκειται τὸ ὄνομα ἀρ.
 + χαιὺν γλῦπτου, αἱ δὲ
 + ὀκτὸς στιγμαὶ τῆς βᾶ-
 + σως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάπο-
 + τελῶσι τὸ ὄνομα ποιητοῦ, αἱ ἀνωτέρω ἔξ ἑλλη-
 + νικῆς γήσου, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες βασιλείας,
 + καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο μέλους τοῦ ἀνθρω-
 + πίνου σώματος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλλνου Μικρασιατοῦ.

5-9. Μαγικὸν γράμμα.

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐ-
 κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάν-
 τοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις:
 Νέρων, καλύβη, λαίλαψ, γαρίψ, μονάς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλέττου.

10. Γρίφος.

Ἡ καὶ τάσσε λέει

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Θαλασσομάχου.

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Νοεμβρίου 1907.
 584. Μῆλος Βήλος. — 585. Σοφός. —
 586. Π. 587. Κ.
 ΔΕΝ ΗΡΑ
 ΔΡΟΝ ΤΡΟΙΑ
 ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΝΟΕΙΝ ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ
 ΝΥΝ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ
 588. ΓΟΡΡΙΑΣ (1, ἄΓορά. 2, ΚΟδρος. 3,
 ΠΡος. 4, ἄΓερα. 5, κίσσα. 6, ΔΑΙδαλος. 7,
 ΔΑΐδα). — 589. ΙΚΑΡΙΑ, ΣΙΦΝΟΣ (1, ΑΙΣων
 2, ΑΚρίτας. 3, ΚΑΦέα. 4, ΟΡΝις. 5, ΒΙ-
 σ-Ούλας. 6, ΘΑΐος). — 590. Μόνον μέσον γνω-
 ρίμας τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε
 ἡ ἀνταλλαγὴ Μικρῶν Μυστικῶν — 591. Π
 Πολύμνια ἦτο Μοῦσα.